

Giới thiệu Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt

Một con người mang hai thân phận trái ngược nhau, một câu chuyện tình yêu nam đuổi nữ trốn nhưng lại rơi vào ròng.

Mọi người bên ngoài nhìn vào thấy anh là Đế thiếu trung thành với nước. Nhưng ẩn sâu bên trong, anh là quân chủ thần bí hô mưa gọi gió.

Ấy vậy mà cô từng bước tính toán, lừa sạch tất cả lần thứ nhất của anh, để lại tất cả tài sản bỏ trốn mất dạng.

Ai ngờ ngày thứ hai, cô bị người cầm dao dẫn lên giáo đường.

Anh cao điệu tuyên bố: "Hoặc là gả, hoặc là chết."

"Gả gả gả! Tôi gả còn không được sao!"

【trùng sinh ngọt sủng văn】 【không ngược không tiêu tam】

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tự sinh tự diệt

"Một triệu, tôi cam đoan vợ con anh bình an vô sự!"

Giọng nói hung thần ác sát, vang lên tiếng vọng vòng vòng bên trong kho hàng trên bãi bỏ hoang.

Lê Bắc Niệm bị trói gô, cái bụng hơn bảy tháng đã nhô lên cao cao, bụng mang thai sinh đôi thoát nhìn đúng là vừa lớn hơn vừa tròn hơn phụ nữ có thai bình thường khác.

"Xin lỗi, tổng giám đốc đang họp. " Giọng nói kính cẩn, lại không có nhiệt độ.

Bọn cướp không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như vậy, ngăn ra, khó mà tin được: "Có phải mày không biết rõ tình hình không? Vợ Mục Đông Lâm bị tao trói lại!"

"Xin lỗi, tổng giám đốc đang họp. "

Tiếng nói ra khỏi điện thoại, liền bị ngắt.

Nghe thấy âm thanh bận bịu, trong mắt Lê Bắc Niệm ngưng lại đầy nước mắt, dựa vào trên tường khó mà tin được liều mạng lắc đầu.

Không thể nào, không thể!

Anh là cha của bọn nhỏ, chồng của cô!

Những lời này không thể nào là ý của Mục Đông Lâm, không thể nào!

"A!"

Nước mắt Lê Bắc Niệm liên tiếp chảy xuống mãnh liệt, lại một chữ cũng không nói được.

Mở miệng, lộ ra miệng không có thứ gì, đầu lưỡi vốn ở bên khoang miệng lại không còn.

Bọn cướp càng tức giận đến cắn răng, tiến lên hướng về phía mặt Lê Bắc Niệm hung hăng tát một cái, tức giận mắng: "Mẹ kiếp cầm chết rồi sao, lão tử mất nhiều công phu như vậy, sao lại trói cái đồ vô dụng mày tới?"

Cơ thể nặng nề hung hăng nghiêng một cái, cái bụng to lớn đập lên trên mặt đất, đau đớn như kim châm ùn ùn kéo đến.

Sắc mặt Lê Bắc Niệm bỗng nhiên tái nhợt, toàn thân đau đến run rẩy.

"Niệm Niệm của anh sinh nhật vui vẻ, Niệm Niệm của anh anh mãi mãi yêu em."

Giọng nói nam tử tính, là giọng hát của Mục Đông Lâm, được cô chọn làm nhạc chuông riêng cho Mục Đông Lâm.

Chỉ là giờ này khắc này bài hát này vang lên, lại vô cùng mĩ mai.

Bọn cướp gần như phấn khởi nhận điện thoại, nhưng lại phát hiện là cuộc gọi video sau đó lập tức chuyển camera đến người Lê Bắc Niệm, còn mình thì đứng đờng sau nói: "Mục Đông Lâm, anh..."

"Tôi không phải Mục Đông Lâm "

Giọng nữ dịu dàng trong màn hình truyền đến, dịu dàng như nước.

Khuôn mặt nhu mỹ, ngũ quan xinh xắn không thể xoi mói.

Lâm Khả Nhu!

Thanh mai trúc mã của Mục Đông Lâm, ánh trăng sáng ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng!

Trong mắt Lâm Khả Nhu có xin lỗi, nói: "Niệm Niệm, anh Đông Lâm thực sự đang họp, mấy cái văn kiện đầu tư trăm triệu đó, dự án này rất quan trọng, cô cũng không hy vọng vì cô mà ảnh hưởng việc làm ăn của anh Đông Lâm đi?"

Lê Bắc Niệm cười bi thương, thì ra, tính mạng của cô và hai đứa bé còn không bằng một dự án đầu tư...

"Đúng rồi, hôm nay tôi theo anh Đông Lâm đi Hoàng thành rồi, dự định chuẩn bị sắp xếp phòng trẻ con gì đó, vì không biết bọn nhỏ là nam hay nữ, vì vậy chúng tôi đặc biệt bố trí hai căn phòng, một phòng màu lam lam chủ đạo, một phòng màu hồng nhạt làm chủ đạo.

Lúc Lâm Khả Nhu nói lời này, nét mặt vô cùng dịu dàng.

Bụng Lê Bắc Niệm đang đau, nhưng nghe nói như thế, sắc mặt tái nhợt cũng không khỏi mềm hơn vài phần.

Tuy rằng kết hôn ba năm ngoại trừ một đêm rối loạn bảy tháng trước, bọn họ chưa từng có bất kì tiếp xúc thân mật nào.

Nhưng may mắn, anh vẫn mong đợi hai đứa bé này đến.

"Anh Đông Lâm thực sự rất thích con gái, anh nói nếu như lớn lên giống tôi, nhất định sẽ rất dễ thương."

Nụ cười dịu dàng trên mặt Lê Bắc Niệm bị kìm lại.

Nhìn thấy nét mặt của cô, Lâm Khả Nhu che miệng khẽ cười một tiếng, nói: "Bé cưng đã ba tháng rồi, đây là đứa bé đầu tiên của anh Đông Lâm, anh ấy rất mong chờ."

Lê Bắc Niệm tròn to hai mắt, giấy dựa kêu rên lên: "A! a! a!"

Con của cô ta là đầu tiên, vậy còn con của cô?

Trong mắt Lâm Khả Nhu có chút thương hại, tiếng nói hòa hoãn hỏi: "Chẳng lẽ cô thực sự cho rằng, người đêm hôm đó là anh Đông Lâm sao?"

Lê Bắc Niệm không động đậy, ngây người sững sờ ngay tại chỗ.

"Sở dĩ anh Đông Lâm không động vào cô, là vì người anh ấy yêu là tôi, chẳng qua là tôi thật sự không nghĩ tới, cô lại đói khát đến mức quá trớn trong đám cưới còn có con..." Nét mặt Lâm Khả Nhu có vẻ đau lòng: "Cô luôn miệng nói thích anh Đông Lâm, cô yêu anh ấy đến vậy sao?"

Lê Bắc Niệm ra sức lắc đầu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

"A được rồi, tôi quên mất cô đã không thể nói chuyện rồi, khiến cô không mở miệng được thật là một quyết định sáng suốt."

Đầu óc Lê Bắc Niệm lại "Đùng" thêm một tiếng, như bị sét đánh.

Như vậy là ý gì?

Hiển nhiên Lâm Khả Nhu không có ý muốn giải thích, cười duyên nói: "Nếu như Mục Tây Thần biết cô để lại huyết mạch của anh ta, anh ta sẽ vui vẻ hay không đây?" Giọng nói Lâm Khả Nhu có chút đắc ý, luôn miệng cười duyên: "Chẳng qua là đứa con của một tội phạm tử hình, giữ lại thì có ý nghĩa gì chứ."

Lê Bắc Niệm như bị sấm sét giữa trời quang, mắt trừng lớn.

Mục Tây Thần?

Người kia bị người gọi là tội phạm bị truy nã? Trùm buôn thuốc phiện tất cả mọi người hận thấu xương đó?

Không thể nào, không thể!

Cô chưa từng gặp mặt Mục Tây Thần, làm sao có thể có con với anh ta!

Đứa bé này của cô là của chồng cô, là Mục Đông Lâm!

"A... Cúp máy đây, anh Đông Lâm còn đang chờ tôi đi ăn cơm đó, tạm biệt, Niệm Niệm."

Bọn cướp nghe được cũng bối rối, quát lên: "Con mẹ nó không phải cô nói Mục Đông Lâm đang họp sao!"

Chỉ là bên kia không trả lời, điện thoại cũng đã bị cắt đứt.

Bọn cướp tức giận không kìm được, hung hăng đập điện thoại di động một cái, hung hăng một cước dẫm lên trên bụng của Lê Bắc Niệm, mắng: "Mẹ nó, * * với gian phu không có ý định tới cứu mày! Thao, lại có thể ở bên chủ nhỏ của chồng, mày cũng là một đồ đê tiện, a, lão tử không giết mày, tự sinh tự diệt đi!"

Thân dưới máu liên tục trào ra, giống như có một cái tay kéo cô, đau nhức như kim châm đâm vào người, dẫm đầy cả bụng.

Lê Bắc Niệm thấy bóng lưng người nọ rời đi, kêu lên thảm thiết.

Mãi cho đến khi trời tối, cũng không có ai cứu giúp cô.

Ý thức càng ngày càng mờ hồ, động tĩnh bên nhỏ khuấy động trong bụng cũng càng ngày càng nhỏ, trái tim Lê Bắc Niệm, một mảnh tro nguội..

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ý nghĩ đáng sợ

Giống như chìm chìm trong bóng tối không bao giờ kết thúc, không biết thời gian trôi qua, không biết người ở nơi nào.

Lại như ảo giác, giống như tồn tại chân thật.

Lê Bắc Niệm nghe thấy được tiếng nước chảy rõ ràng, nước lạnh như băng không qua trên đầu, tràn vào mũi, tràn vào trong miệng, bị sắc cô theo bản năng giãy dụa.

Mở mắt, ánh mặt trời chói mắt nóng rực xuyên qua con ngươi, đâm vào đầu cô hơi lệch về phía bên sườn.

Đầu ngón chân động đập rất nhanh chạm vào mặt sàn gạch men, Lê Bắc Niệm nín hơi, đứng thẳng người lại phát hiện nước dưới chân chỉ tới phần eo.

Cúi đầu vừa nhìn, bụng dưới bằng phẳng trơn tuột, cái bụng vốn dĩ cao vót bắt mắt, mà không còn thấy nữa rồi!

Lòng dạ Lê Bắc Niệm hung hăng run lên: "Đứa bé..."

Giọng nói đã lâu không thấy tràn ra từ cuống họng, Lê Bắc Niệm khó có thể tin bụm miệng.

Cô có thể nói chuyện?

Sao lại vậy, sao có thể!

Cẩn thận từng li từng tí đưa ngón tay thăm dò miệng của mình, trơn trượt lại hơi thô ráp.

Cái này là... Đầu lưỡi?

Đầu lưỡi cô mất đi hai năm dài đằng đằng?

Đột nhiên ngừng đầu, Lê Bắc Niệm nhìn mọi thứ xung quanh mình, hơi có chút hoảng loạn.

Xung quanh, là kiến trúc cao vút lại tao nhã.

Nơi này là hồ bơi bên trong Mục gia, cũng là cấm địa của Mục gia.

Cúi đầu vừa nhìn, trên người của mình chỉ mặc vền vền một áo sơ mi trắng thật mỏng, còn có một cái quần lót màu hồng.

Áo sơ mi trắng làm rõ mọi đường nét ra bên ngoài, hai hạt màu đậm trước ngực nổi bật rõ ràng, rất bạo lộ.

Nhưng lại...như đã từng thấy.

Không đúng, không đúng!

Lê Bắc Niệm cảm thấy mình như đang nằm mơ, làm sao có thể ở chỗ này, làm sao có thể có đầu lưỡi, làm sao có thể không còn đứa con?

Giương mắt, thấy lối đi ra duy nhất, con mắt tối sầm.

Mười chín tuổi năm ấy, ngày đầu tiên cô bị đón về từ chợ, liền được biết cô là vị hôn thê của Mục Đông Lâm đại thiếu gia Mục gia, đệ nhất thế gia Quang thành.

Ngày thứ ba đón về, Mục gia liền cử hành một lễ ra mắt nội bộ.

Chỉ là khi lễ ra mắt cử hành được một nửa, cô lại bị đánh ngất xỉu nhét vào trong bể bơi Mục gia, quần áo không chỉnh tề.

Lúc vội vội vàng vàng chạy trốn lại đụng phải một đám người, bộ dáng này của cô bị nhìn thấy nhất thanh nhị sở, từ đó danh tiếng vang xa, có tiếng xấu.

Tất cả mọi người, cô trời sinh tính phóng túng dâm - đăng, tính toán dụ dỗ một người đàn ông tôn quý.

Khoảng thời gian đó. Là hồi ức si nhục nhất của cô.

Bây giờ, cô lại ở trong nước này, đầu lưỡi bình thường, người không mang thai, lẽ nào...

Một ý nghĩ điên cuồng hiện ra, nhịp tim Lê Bắc Niệm tăng nhanh trong giây lát.

Nhưng rất nhanh cô đã vứt bỏ ý nghĩ này, tự giễu cười một tiếng: "Sao có thể..."

Lại nghe thấy giọng nói của mình một lần nữa, đôi mắt Lê Bắc Niệm nóng lên, khuôn mặt giãn ra bật cười.

Cúi đầu một đầu đâm vào trong nước, dáng người Lê Bắc Niệm nhẹ nhàng bơi như cá lội hướng về phía một lối cửa khác.

Nước, càng lúc càng sâu.

Lê Bắc Niệm bơi một mạch không bao lâu, mới nhô đầu lên lấy hơi.

Không khí mới mẻ tràn vào lỗ mũi, Lê Bắc Niệm như sống lại.

Nhìn quanh trái phải một vòng, rốt cục Lê Bắc Niệm nhìn thấy một cầu thang lan can, lại cúi đầu một lần nữa, bơi về phía lan can.

Từ trong nước leo lên trên lan can, Lê Bắc Niệm vui sướng vọt ra khỏi mặt nước, tóc dài ướt nhẹp vung ra sau đầu, khoan khoái thở ra từng hơi.

Lau mặt một cái, lúc Lê Bắc Niệm mở mắt, lại thấy trước mặt có một nốt sần màu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: "Hôn"; đến rồi

Quần bơi tứ giác màu lam nhạt bao quanh, lực bộc phát tràn đầy.

Đây là một người đàn ông rất cao.

Da thịt khỏe mạnh màu vàng nhạt, đường nét cơ bụng lồng ngực rõ ràng, những giọt nước chảy từ trên xuống dưới.

Đi xuống, qua đường nhân ngư của cơ thể cường tráng...

Lê Bắc Niệm chỉ cảm thấy một dòng máu xông lên đầu, trong đầu "Dùng" một tiếng.

Nhanh chóng dời ánh mắt đi, hai tay nắm lan can bò dậy cúi đầu nói thật nhanh: "Xin lỗi, không phải tôi cố ý...A!"

Nhưng, lúc đang nói lời này, hai tay đang ở trên mặt đất, trượt một cái làm cô ngã xuống!

Nhưng giương mắt, mũi Lê Bắc Niệm chạm tới một chỗ ướt nhẹp, nhiệt độ ẩm áp đập vào mặt...

Nhịp tim đột ngột tăng nhanh, mặt của Lê Bắc Niệm thoáng cái nóng lên, giống như bị rót nước sôi.

Bình tĩnh lại vừa nhìn, một cổ được màu lam nhạt bao lại vừa rồi phóng đại trước mặt, thậm chí Lê Bắc Niệm còn nhìn thấy nhãn hiệu ở phía trên.

Thương hiệu cao cấp của nước Pháp...

Cảm nhận được ánh mát lạnh như băng trên đỉnh đầu, cả người Lê Bắc Niệm như bị ném bom băng, phản xạ có điều kiện lui về phía sau.

Lui về sau đột ngột như thế, cả người đều như bị quăng ra phía sau, đầu hung hăng đụng phải lan can hồ bơi, phát ra một tiếng "bùm" khó chịu.

Ngay sau đó, một tiếng "Phù phù", lỗ tai Lê Bắc Niệm bị nước vào ào ào.

Nơi này là khu nước sâu, chừng hai mét, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, hoàn toàn không thể đứng vững.

Nước tràn đầy vào xoang mũi, theo quán tính Lê Bắc Niệm ngửa đầu lên bên trên.

Nhưng sau một lát, cả người lại chìm xuống.

Cảm giác tứ chi không đụng vào được bất kỳ chỗ dựa nào này, làm người ta cảm thấy hoang mang.

"Cứu..."

Ừng ục ừng ục --

Đột nhiên cánh tay thẳng ra, Lê Bắc Niệm bị lôi lên, ngay sau đó một loạt âm thanh bọt nước văng tung tóe, cả người bị ném lên bờ.

Động tác của người đàn ông không nhẹ nhàng chút nào, giống như hoàn toàn không ý thức được mình đang cư xử với một cô gái.

Leo lên lan can, người đàn ông mất lạnh quan sát cô gái nhỏ xông vào cấm địa của anh.

Đúng vậy, cô gái nhỏ.

Tóc dài xõa vai ướt đẫm, áo sơ mi trắng mặc trên người gần như trong suốt, làm đường nét cơ thể lộ ra bên ngoài, hai chấm màu đậm lộ ra rất rõ ràng, quần lót màu hồng dưới áo sơ mi lộ ra vô cùng nổi bật.

Chỉ là, dưới trang phục dụ- hoặc như vậy, toàn thân lại tỏa ra hơi thở ngây ngô non nớt.

Bắp đùi trắng nõn đầy đặn uốn lượn bị vén lên, sáng bóng như ngọc dưới ánh mặt trời.

Bờ vai mảnh khảnh, nút cổ áo mở rộng, xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp trắng nõn mềm mại.

Xuyên qua khuôn mặt đỏ non nớt, tiếng ho khan kịch liệt truyền đến, khiến hai quả đào mềm trước ngực cũng theo đó mà rung động nhẹ nhẹ.

Một "cô gái" như vậy hiện ra trước mặt anh, anh thấy, cũng chỉ là một đứa bé đang chơi đùa mà thôi.

Nhưng mà một "Đứa bé" như vậy, làm anh không nhịn được chăm chú nhìn thêm.

Mắt chuyển đến quần lót màu hồng của cô, ánh mắt tỏa ra càng lúc càng sâu.

Sau khi Lê Bắc Niệm thật vất vả ngừng ho khan, trong lúc vô tình nghiêng đầu một cái, liền chạm vào ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của người đàn ông này.

Ổn định lại ánh mắt, người đàn ông trước mặt nhìn xuống mình từ trên cao, ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu bao phủ mặt của anh ta, làm người ta không nhìn thấy rõ.

Chỉ là một đôi mắt sắc bén như chim ưng, cũng đã đủ chiến thắng ánh mặt trời, gần như muốn xuyên thấu qua cô, bắn thẳng tới.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không cảm thấy xấu hổ sao!

Một đôi mắt thật sắc bén.

Lê Bắc Niệm cảm thấy như bị nhìn rõ, ở trước mặt anh ta, giống như bị lột sạch bày ra trước mặt anh ta vậy...

Đội đã, lột sạch...

Theo bản năng cúi đầu, thấy được trang phục mặc trên người mình còn khiến người ta suy nghĩ xa xôi hơn là không mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng nóng lên.

Đầu tiên che ngực, Lê Bắc Niệm đỏ mặt làm say lòng người, tóc còn ướt dính vào mặt, khắp người đã không có bí mật gì để nói.

Đón nhận ánh mắt sắc nhọn lạnh như băng của người đàn ông này, Lê Bắc Niệm cảm thấy mình nhếch nhác nói không nên lời.

"Hơn hai năm trôi lại đây đi, bây giờ cô...!" Giọng nói của người đàn ông, trầm ổn mà mạnh mẽ, vừa trầm thấp lại giàu từ tính, tiếng nói có tính phân biệt cực cao vang lên, rõ ràng mang theo vài phần ghét bỏ.

Ánh mắt sắc bén thâm thúy, nhìn trên dưới Lê Bắc Niệm một vòng, như một con điều hâu kén chọn, đang quan sát con mồi của mình.

Không biết có phải ảo giác của Lê Bắc Niệm hay không, trước ánh mắt của người đàn ông này, lướt qua thêm vài phần nghiến ngấm: "Quá nhỏ."

Quá nhỏ...

Người đàn ông này, vậy mà lại chê cô nhỏ?

Lê Bắc Niệm cảm thấy bị khúat nhục!

Tuy rằng sau khi bỏ nhà ra đi, thỉnh thoảng sẽ không được ăn cơm, sau khi bị nhiễm chất độc, cũng càng ngày càng gầy, nhưng chỗ nên có, đều là vô cùng có được không!

Lê Bắc Niệm ngửa mặt, có chút tức giận bất bình hô: "Lão nương hai mươi bốn tuổi rồi!"

"Hai mươi bốn?" Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô, sau đó, nhìn vào quả đào mềm cô che: "Như vị thành niên."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Bắc Niệm nghẹn đến đỏ bừng, trừng mắt nhìn người đàn ông như thần tiên này.

Lần này, Lê Bắc Niệm mới nhìn rõ mặt anh ta.

Ngũ quan cường tráng, góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt tinh xảo, như điêu lại như họa.

Một đôi mắt thâm thúy, đen nhánh mà sáng ngời, sắc nhọn như chim ưng, trong vắt như nước suối trong thâm cốc.

Chỉ là cái trong vắt này lại lộ ra băng hàn vô tận, hơi thở nguy hiểm sâu xa, đi qua mà không thấy bờ bên kia.

Môi mỏng đang mím, đỏ tươi tuyệt mỹ.

Nhìn khuôn mặt này, Lê Bắc Niệm cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng trong chốc lát, lại không nhớ nổi rốt cuộc là đã từng gặp ở đâu.

Ánh mắt thuận dời đi xuống, Lê Bắc Niệm nhìn về phía một chỗ bị quần bơi tứ giác bao quanh bùng lên, cười nhạt: "Anh cũng không lớn."

Người đàn ông nghe thấy, con ngươi vốn lạnh lẽo thâm thúy, vào thời khắc ấy như lướt qua ánh sáng chói cực độ, khoan thai thu hồi lại ánh mắt, nhìn về phía chính mình, chậm rãi nói: "Vậy sao, cũng không biết là đôi mắt của người nào cũng nhìn thẳng rồi."

Một lời bị nói toạc ra, mặt của Lê Bắc Niệm càng đỏ hơn, phản bác: "Tôi thấy nó nhỏ!"

"Vậy sao, vì vậy có lòng tới hôn một cái khẳng định nó nhỏ?" Người đàn ông cúi nửa người xuống đến thắt lưng, trên cao nhìn xuống Lê Bắc Niệm.

"Tôi...hôn đại gia anh! Tôi chỉ không cần thận dụng phải!"

Mặt của Lê Bắc Niệm, càng ngày càng đỏ.

Không hiểu sao, có cảm giác chột dạ.

Sống hai mươi bốn năm, ngay cả bé trai lòa thể cũng không nhìn thấy mấy lần, đối với lớn bé của loại vật này, vẫn chưa nhận thức được.

Nhưng mà...a... Vậy cũng không nhỏ đi?

"Nhìn xem, đã gọi nó là đại gia rồi, còn lừa mình dối người nói nhỏ?"

Một đôi mắt thâm thúy hơi híp một chút, thấy gương mặt cô càng lúc càng ửng đỏ, vẫn còn rụt rè né tránh, ánh mắt tò mò lại không nhìn được nhìn đến, đôi môi đỏ mọng như có như không nâng lên nói: "Biểu cảm của cô, cũng không giống như đáng vẻ cảm thấy nhỏ?"

"Anh...Anh cái đồ điên này! Lại tự nhiên thảo luận loại chuyện như vậy với một cô gái xa lạ, không cảm thấy xấu hổ sao! "

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thân thủ không tệ, nhưng quá nhỏ rồi

Có thể xuất hiện ở hồ bơi Mục gia, chứng tỏ người này nhất định là người có quan hệ mật thiết với Mục gia, sao lại xử sự... Không biết xấu hổ như thế!

"Xấu hổ?" Hình như người đàn ông cười khẽ một tiếng, bước lên trước một bước.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu lên trên người anh, bóng râm thật dài che đến, bao trùm đáng người nhỏ nhắn của Lê Bắc Niệm.

Cảm giác ngọt ngào thật mạnh mẽ!

Đây là khí thế của thủ lĩnh ngồi ở vị trí cao quanh năm!

Người đàn ông này, thân phận không tầm thường.

Con người Lê Bắc Niệm màu hồ phách, hơi hơi am hiểu, đôi mắt khẽ híp một cái.

Người đàn ông nhìn từ trên cao xuống nhìn cô gái nhỏ tự xưng là phụ nữ trước mặt, toàn bộ con người thâm thúy là nghiền ngẫm.

Nhưng, trong lúc vô tình thoáng nhìn con người cô chợt lóe qua suy đoán, nghiền ngẫm trong lòng, lại càng như bị lên men, đã phát ra thì không thể thu lại.

Tiểu nha đầu này, hình như không biết anh đâu.

"Mặc như vậy, vào hồ bơi của tôi... Không phải tới * * * tôi chứ?" Người đàn ông cúi nửa người, khuôn mặt tinh xảo cường tráng, lập tức tới gần: "Hoặc là tôi có thể dạy cô một chút, cái gì gọi là xấu hổ."

Đang lúc nói chuyện, bàn tay thật to chộp tới cổ áo Lê Bắc Niệm.

Trong lòng Lê Bắc Niệm cả kinh, lập tức lui về phía sau, đưa tay đẩy tay anh ra, hô to: "Không phải chê bé sao!"

Thấy phản ứng này của Lê Bắc Niệm, hứng thú trong đáy mắt người đàn ông càng sâu, thông thả nói: "Không sao, tôi không kén ăn." Ngay sau đó, cơ thể hướng về phía cô.

Lê Bắc Niệm rung mình, lăn một vòng trốn sang bên cạnh, nhưng vẫn chậm một bước.

Tay của người đàn ông nắm được bờ vai mảnh khảnh của cô, sức lực hơi lớn, làm Lê Bắc Niệm bị đau.

Bộ dáng như vậy không giống như "Không kén ăn", đây rõ ràng là "Đói khát khó nhịn"!

"Hít" Một tiếng, Lê Bắc Niệm trở tay cầm bàn tay của anh ta, dùng sức vặn một cái, đồng thời hai chân đá về phía bên dưới của anh ta.

Nào ngờ, phản ứng của người đàn ông này lại nhanh hơn so với tưởng tượng của cô.

Lúc Lê Bắc Niệm đánh tới, anh ta đã tránh ra bên cạnh, chỉ là tay vẫn nắm tay cô không buông, ngược lại kéo cô, kéo ra, một lần.

Lê Bắc Niệm bị kéo lao đảo một cái, hơi ngửa lui về phía sau, kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, tay người đàn ông kia liền đưa về phía mặt cô.

Lê Bắc Niệm cắn răng một cái, cầm tay anh ta lộn một vòng, một tay giữ cổ tay của anh ta.

Xúc cảm ấm áp xa lạ truyền đến từ ngực, bàn tay thô to cách áo sơ mi, nhiệt độ bức người!

"A a a!" Tiếng kêu của Lê Bắc Niệm rống to hơn, sợ hãi trở tay vô: "Biến thái chết tiệt!"

Giọng nói sắc bén này, khiến khuôn mặt người đàn ông lập tức đen lại.

Bàn tay to lập tức đưa ra bùm miệng cô lại, cả người Lê Bắc Niệm như con gà bị xách lên.

Lê Bắc Niệm sống nhiều năm như thế, vẫn chưa từng gặp qua đối thủ như vậy!

Đánh không lại thì tập kích - ngực?

Ngay cả chồng cô cũng chưa từng chạm đến nơi đó của cô, quả thực đúng là hỗn đản!

Người đàn ông xách theo Lê Bắc Niệm, không cần tốn nhiều sức.

Thấy cô không ngừng giãy dụa tứ chi đập lung tung, mặt lạnh nói: "Thân thủ không tệ, chỉ là quá nhỏ."

Quá nhỏ...

Lê Bắc Niệm vừa xấu hổ lại vừa buồn bực, hai tay hai chân dùng sức nhào lên: "A...gào...phù...um!"

Được tiện nghi còn khoe mẽ, anh tên khốn kiếp này!

Người đàn ông thấy bộ dạng Lê Bắc Niệm bị chọc giận gần chết lại không thể làm gì, khóe môi đỏ tươi hơi hơi nâng lên.

Nhưng, vừa lúc đó truyền đến tiếng nói chuyện rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người không thể trêu vào

Người đàn ông nghe thấy, Lê Bắc Niệm cũng nghe thấy.

Nhìn về phía chỗ truyền tới giọng nói, đương nhiên ngoại trừ bên trong Mục gia ở ngoài, từ hồ bơi đi ra ngoài chỉ có một con đường.

Nghe âm thanh, nhất định không chỉ một hai người.

Người đàn ông nhìn thoáng qua Lê Bắc Niệm, ánh mắt băng hàn: "Cô mang tới?"

Lê Bắc Niệm dùng sức lắc đầu, đôi mắt nhìn anh chằm chằm.

Chân mày người đàn ông hơi nhíu lại, nói: "Đừng nói chuyện, tôi thả cô xuống."

Lê Bắc Niệm dùng sức gật đầu, bàn tay giơ lên làm kí hiệu xin thề.

Người đàn ông buông Lê Bắc Niệm ra, thuận tay kéo một cái khăn tắm bên cạnh, che lên trên người.

Lúc này mới Lê Bắc Niệm mới phát hiện, thì ra trên cái giá bên cạnh vẫn còn khăn tắm và áo choàng tắm!

Tiếng nói chuyện bên ngoài càng lúc càng lớn, trong lúc mơ hồ, còn có chút quen tai.

Ở chỗ đường giao nhau đó, rất nhanh đã xuất hiện một đám người.

Nhìn qua có lẽ có bảy tám người, từ xa nhìn lại, hẳn là hơn mười người trên dưới hai mươi tuổi, lớn nhất có lẽ cũng chỉ ngoài hai mươi.

Dẫn đầu, lại có thể là Lê Tuyết Tinh!

Chị gái của cô, con gái của người vợ thứ hai của người "Cha ruột" vứt bỏ cô bên ngoài mười chín năm!

Chỉ là, thoát nhìn Lê Tuyết Tinh bây giờ không quá giống Lê Tuyết Tinh trong trí nhớ của cô.

Người mà người ta gọi là đại tiểu thư đó, đoan trang, mỹ lệ, phóng khoáng lại thêm mười phần vị phụ nữ.

Mà Lê Tuyết Tinh này... Trông lại vô cùng ngây ngô.

Mặc dù trang điểm và ăn mặc cô ý theo hướng thành thực, nhưng giữa hai lông mày vẫn có ngây ngô không che giấu được.

Hơn nữa trang phục đó... Không phải kiểu đáng lưu hành mấy năm trước sao?

Tuy rằng chỉ là một đứa con gái riêng, nhưng Lê Tuyết Tinh sống an nhàn sung sướng nhiều năm, sẽ không phải là người mặc lại quần áo lỗi mốt!

Còn có con gái của bác Trương, con trai của bác Lý...

Bọn họ đứng chung một chỗ, đều có vẻ vô cùng trẻ tuổi, vô cùng ngây ngô.

Thấy một màn như vậy, ý nghĩ đáng sợ lại điên cuồng trong lòng cô ban đầu, trong nháy mắt này khuếch đại.

Lẽ nào cô... Về lại năm năm trước?

Năm năm trước, cô mười chín tuổi.

Mười chín năm làm trẻ mồ côi, làm đứa trẻ lưu manh hơn mười mấy năm.

Đột nhiên, một người đàn ông tự xưng là cha ruột của cô từ trên trời giáng xuống nhận cô về, từ đó về sau cuộc đời của cô bắt đầu thay đổi long trời lở đất.

Cảnh tượng như vậy, hẳn là ngày thứ ba sau khi ông ta mang cô về, cô gặp người ở Mục gia ngày đó...

Chỉ là... Người đàn ông xuất hiện ở hồ bơi này là ai?

Cô chưa từng thấy!

Hình như bên kia có hơi do dự, không biết nên vào hay không, một người trong đó nói: "Tuyết Tinh, không phải cậu nói tới tìm em gái cậu sao? Sao em gái cậu lại có thể ở đây? Nơi này là hồ bơi nội bộ Mục gia đó? Cha mình đặc biệt dặn dò mình không được chạy loạn, đặc biệt là trong này, chúng ta vẫn nên đi thôi!"

"Đúng vậy, cha mình cũng dặn dò, trong Mục gia có một người chúng ta không trêu nổi, lỡ như xông tới đụng phải, đó cũng không phải là đùa đâu."

"... "

Sao Lê Tuyết Tinh không biết? Nhưng đi bây giờ, cô không cam lòng!

Cô tới Lê gia hơn mười năm rồi, ở trong lòng mọi người cô đúng là thiên kim tiểu thư duy nhất của Lê gia, sau này phải gả cho đại thiếu gia Mục gia.

Ai biết đột nhiên nhảy ra một người Lê Bắc Niệm, vị hôn thê Mục gia trực tiếp đổi người, bảo cô làm sao có thể cam tâm?

Phí hết tâm tư bày ra kịch này, mọi người vứt tiểu tiện đề từ Lê Bắc Niệm đó xuống hồ bơi, vốn dĩ còn tưởng tiện đề từ đó nhất gan, nhất định sẽ trêu chọc đến vị đại nhân kia của Mục gia, vì vậy chỉ có thể rời khỏi từ một con đường.

Đến lúc đó cô dẫn một đám người nhìn thấy cô ta quần áo xốc xếch, nhất định sẽ khiến Lê Bắc Niệm tiếng xấu lan xa.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đầu óc không dễ sử dụng

Nhưng lại tuyệt đối không ngờ, bây giờ cô đã mang người đến nơi này, lại vẫn không tìm thấy bóng người Lê Bắc Niệm

Tiểu tiện đề từ này, chẳng lẽ còn có thể chấp cánh bay hay sao?

Nhất định vẫn còn ở đây!

Lê Tuyết Tinh không cam lòng, ánh mắt nhìn về phía xa.

"Nhìn kia, có người!" Một giọng nói vang lên, dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Mọi người đều nhìn thấy, bên cạnh hồ bơi, có cái ghế để nằm ở đó, một dáng người đồ sộ cao ngất đứng bên cạnh, khoác trên người một cái khăn tắm.

Người đàn ông này, tuổi còn trẻ, cao lớn, nội liễm mà thâm trầm.

Cái tuổi này, xuất hiện ở đây, chắc hẳn là Mục Đông Lâm?

Lê Tuyết Tinh nhìn thấy người này, trái tim hơi căng thẳng, không nhận được nhảy lên.

Mục Đông Lâm, mục đại thiếu!

Không kìm lòng nổi bước lên trước một bước, Lê Tuyết Tinh mở miệng, cất giọng hỏi: "Xin hỏi, ngài có nhìn thấy em gái tôi không?"

Lê Tuyết Tinh vừa mở miệng như thế, ai cũng kinh hãi.

Người ở sau lưng cô, vội vàng lôi kéo cô lại: "Cậu điên rồi, có ai lá gan lớn như vậy trốn tới chỗ này? Em gái cậu tốt xấu gì cũng là người Lê gia, sẽ không không có đầu óc như thế!"

Lê Tuyết Tinh giả vờ trầm ngâm, nhưng trong lòng đã sớm biết rõ.

Chuyện này không liên quan đến chuyện Lê Bắc Niệm có đầu óc hay không, cô muốn để cô ta ở đây, cô ta nhất định phải ở đây!

Đáy mắt lướt qua vẻ tàn nhẫn, Lê Tuyết Tinh nghiêng đầu nói: "Niệm Niệm không hiểu chuyện, rất có thể vì trốn tránh xử phạt tới chỗ này, lỡ như đụng phải vị đại nhân vật kia..."

Người phía sau nghe vậy, đều hiểu rõ, khen ngợi: "Cậu thật tốt với em gái cậu quá!"

"Ài, đáng tiếc đầu óc không dễ sử dụng, đánh người ở đâu không được, hết lần này tới lần khác lại ở trong tiệc quan trọng như vậy..."

Khoảng cách hơi xa, không ai nhận thấy được đáy mắt người đàn ông kia có không kiên nhẫn.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua tiểu nha đầu trốn phía sau cái giá, giọng nói thấp xuống: "Tìm được cô rồi?"

Lúc này Lê Bắc Niệm núp ở sau cái giá, cơ thể nhỏ nhắn hoàn toàn bị che.

Nhìn phía trước, đôi mắt đầy hàn băng, thù hận trong đó phun ra không hề che giấu.

Bên môi Lê Bắc Niệm cười nhạt, xa xa nhìn nhóm người bị ngăn cách kia, cười lạnh một tiếng: "Không phải."

Người đàn ông thu hết mọi biểu cảm trên mặt Lê Bắc Niệm vào trong mắt, đôi mắt vốn thâm thúy sắc bén, trong lúc nhất thời sáng chói rực rỡ.

Thoạt nhìn chẳng qua là tiểu nha đầu mười bảy mười tám tuổi, chỉ là, vẻ mặt như thế không phải một cô gái vị thành niên chưa từng trải có thể có.

Hứng thú dạt dào nồng đậm, đuôi lông mày hơi nhướng lên.

Nhưng lúc quay đầu về, vẻ mặt đã lạnh lại.

Nhìn một đám thanh niên, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, sắc bén vô tình, môi mỏng khẽ mở, lạnh giọng quát khẽ: "Cút!"

Trong dự liệu, là thái độ ngoài ý liệu.

Lê Bắc Niệm nhìn người đàn ông kia, hơi nhướng mày.

Khá lắm, nên như vậy với đám tiểu súc sinh kia!

Mà đám tiểu súc sinh kia nghe thấy lời của anh, đều cả kinh như nhau, có người nhất gan đã xoay người muốn chạy trốn rồi.

Lê Tuyết Tinh nghe thấy, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, nhưng vẫn còn có chút không cam lòng, thấp giọng hô: "Mục đại ca, em là con gái của Lê Hạo Nhiên, em đến tìm em gái em!"

Mục đại ca?

Đây là ai, quan hệ của anh ta và cô ta, đã thân mật đến mức có thể gọi ca?

Người đàn ông nghe thấy xưng hô này, con người khế híp một cái.

Mà Lê Bắc Niệm không nhận được, cười ra tiếng.

Thật đúng là bạo dạn, tùy ý kéo một người đều là ca sao?

Nhưng giọng nói cực nhỏ, ngoại trừ người đàn ông đứng cách đó không xa bên ngoài, không ai nghe thấy.

Người đàn ông khoan thai quay đầu quét mắt qua cô, ánh mắt lạnh lạnh, trong đó lại có hứng thú mườì phần.

Quay đầu nhìn về phía cô gái cách bờ kia, giọng nói người đàn ông thoáng hòa nhã một ít, hỏi: "Em gái cô, tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Làm bản linh hồn thuần khiết cao thượng của tôi

Nghe thấy lời nói của người đàn ông, Lê Bắc Niệm lập tức cảnh giác trong lòng.

Người kia tám phần mườì đã biết người Lê Tuyết Tinh muốn tìm chính là mình, hỏi tên như vậy, không phải là muốn tính sổ chứ?

Lê Bắc Niệm thấy anh quay đầu, lập tức xoay người lui về phía sau.

Mà mọi người đối diện nghe thấy lời này, nhìn về phía Lê Tuyết Tinh trong mắt đều có hăm mọ.

Vị kia lại có thể nghe thấy tên Lê Hạo Nhiên, liền thay đổi thái độ?

Lê Tuyết Tinh cũng mừng rỡ như điên, nhanh chóng trả lời: "Em...Em là..."

Ánh mắt người đàn ông vừa chuyển, lạnh giọng nói: "Không hỏi cô."

Lê Tuyết Tinh mới vừa mừng rỡ, lập tức như bị dội một chậu nước lạnh, thoáng cái bị dập tắt.

Nhìn đồng bọn có chút hả hê bên cạnh, nụ cười trên mặt Lê Tuyết Tinh cũng không giữ lại được.

"Em gái em...Tên là Lê Bắc Niệm."

"Lê Bắc Niệm..." Người đàn ông lăm nhăm tên này, ánh mắt hơi sáng, lông mi nâng lên không để lại dấu vết, nói: "Ừ, cô có thể rút rồi."

Lê Tuyết Tinh cười gượng một tiếng, nói: "...Vậy chúng em đi trước."

Nhưng, không ai trả lời nữa, cả đám người không thể làm gì khác hơn là hậm hực rút lui.

Người đàn ông quay đầu nhìn về phía Lê Bắc Niệm trốn đằng sau cái giá, chỉ là, tiểu nha đầu còn ngồi xỏm bên dưới lúc này, đột nhiên đã không thấy tăm hơi.

Chạy?

Tay chân thật nhanh!

Lê Bắc Niệm... Phải không?

Mắt vừa chuyển, nhìn xuống đã nhìn thấy trên mặt đất có một vật nhỏ sáng long lanh.

"Cộp"

"Cộp"

Tiếng giầy lính đi trên mặt đất, chốc lát có một bóng dáng dài đập vào mắt.

Cố Minh Dã khom lưng nhặt vật nhỏ kia lên, nhìn dưới ánh mặt trời hai lần, nói: "Lão đại, đây không phải là đồ của phụ nữ sao?"

"Mang đến đây."

Cố Minh Dã cung kính đưa lên, Mục Tây Thần cầm qua, mới nhìn rõ là bông tai nhỏ có tạo hình kỳ lạ.

Xung quanh một viên kim cương tinh khiết lóng lánh, là một con rắn nhỏ được chế tạo hoàn mỹ, từng vảy rõ ràng, khám nã não đen trắng, tinh xảo xa hoa.

"Tra. "

"Vâng!"

Nơi này là cấm địa, một cô gái lớn như vậy vào được đây, rất có thể là gián điệp quân địch phái tới, hoặc là... Muốn tới giết hại Mục Tây Thần!

Lúc Cố Minh Dã đang muốn đi thi hành, lại bị gọi lại: "Đội đã."

"Sao vậy lão đại? "

Mục Tây Thần cầm lấy hoa tai nhỏ trên tay anh, kiểm tra kỹ một phen, nhìn thấy rõ một ký hiệu ở phía sau.

Đây là... Tay nghề của người kia.

"Không tra nữa, phát lệnh truy nã."

Cố Minh Dã dừng một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Lệnh truy nã, đó không phải chuyện đùa!

Chỉ có tội phạm tội ác tày trời, mới đáng để lão đại dùng trận thế lớn như vậy ban lệnh truy nã!

"Ngài biết lai lịch của cô gái kia rồi?"

"Không, nhưng cô ta, xâm phạm trình tiết của tôi."

Lúc nói lời này khuôn mặt thần nhiên, giọng nói nhẹ nhàng, không nhanh không chậm.

Nhưng Cố Minh Dã nghe thấy lời nói nghiêm trang như thế, suýt chút nữa bị nước bọt của mình làm sặc chết.

Xâm phạm? Trình tiết?

"Cô ấy nữ cường XXX ngài rồi? Thành công? Không thể nào!"

Vẻ mặt trầm ổn nghiêm túc của Cố Minh Dã lập tức tan vỡ, không thể tin được nhìn lão đại nhà mình: "Trình tiết lão đại giữ gìn hai mươi năm năm nha, rốt cục không còn rồi sao!"

"Bi ời!" Mục Tây Thần vút cho anh một ánh mắt khinh bỉ, thong thả nói: "Tôi bị cô ta hôn một cái."

Cố Minh Dã tràn đầy chờ mong nhất thời hóa thành nước chảy về hướng đông, không còn gì để nói: "Hôn một cái liền phát lệnh truy nã?"

"Cô ta làm bản lĩnh hồn thuần khiết cao thượng của tôi, phải phát lệnh truy nã. "

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cái khóa lớn của tâm hồn

Đương sự hoàn toàn không nhận thấy được mình chuyện bé xé ra to, tự tay vỗ vai anh một cái: "Giao cho cậu."

"Lão đại, anh nghiêm túc sao?"

Bước chân vốn chuẩn bị rời đi dừng lại, quay đầu cười như có như không nhìn qua: "Cậu cảm thấy tôi giống đang nói đùa?"

Cố Minh Dĩ trong nháy mắt chấn động tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: "Không giống, chẳng qua là cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc của lão đại, vô cùng đẹp trai."

Mục Tây Thần tán thưởng gật đầu: "Cậu cũng không tệ."

Cố Minh Dĩ được khen có chút ngượng ngùng, sau đó cười hắc hắc, lập tức hỏi: "Nhưng mà lão đại, cô gái đó hôn chỗ nào của anh vậy?"

Mục Tây Thần nghe vậy, hơi nhướn mày lên suy nghĩ một chút, mới chậm rãi nói: "Cái khóa lớn của tâm hồn."

Cố Minh Dĩ nhìn bóng lưng của anh, lộn xộn trong gió.

Cửa sổ tâm hồn anh đã từng nghe, nhưng cái khóa lớn của tâm hồn là cái quỷ gì!

-

Lê Bắc Niệm trốn lung tung như thế, lại có thể chạy đến một hành lang mê cung như gấp quỳ, từ đó đi đến khu vực nghỉ ngơi Mục gia dành cho khách nhân.

Bây giờ, trong lòng Lê Bắc Niệm có một phỏng đoán đáng sợ, cần được xác minh gấp!

Men theo ký ức tìm được phòng nghỉ ban đầu của mình, cửa không khóa, Lê Bắc Niệm không quá chắc chắn gõ cửa một cái.

Không có người đáp.

Tự tay mở cửa ra, Lê Bắc Niệm đi vào, đã nhìn thấy trang trí bên trong.

Đồ trang điểm, quần áo, túi xách... Toàn bộ, đều là đồ năm đó hai người mẹ kế và Lê Tuyết Tinh mua cho cô.

Phút chốc tim Lê Bắc Niệm đập nhanh hơn, đóng cửa lại khóa trái, một người bước từng bước dài đi thẳng đến phòng tắm.

Cái gương giữa phòng tắm, phản chiếu khuôn mặt Lê Bắc Niệm rõ ràng.

Không phải đáng vẻ tái nhợt sau khi cô mang thai bệnh nghiêm từng ngày, lại càng không phải một dung nhan trông tiêu tụy không chịu nổi.

Khuôn mặt này, xinh đẹp, tinh xảo, ngây ngô, non nớt.

Da trắng nõn hết sức, trong cái trắng khỏe mạnh lộ ra màu hồng hồng.

Trên khuôn mặt búp bê vẫn còn chút trẻ con, ngây thơ, thoát nhìn không phải là một cô gái nhỏ đầy sức sống sao?

Lê Bắc Niệm không thể tin được trừng mắt nhìn cái gương, tiếp đó cởi áo choàng tắm rồi đến áo sơ mi bên trong, quay lưng về phía gương.

Trên bên trái thắt lưng, phải có một vết sẹo thành một đường thật dài.

Đó là ba năm trước cô vì cứu Mục Đông Lâm, bị dao găm đâm!

Vết sẹo này, lệch đi một chút sẽ lấy mất mạng của cô!

Cũng chính bởi vì một vết sẹo này, Mục Đông Lâm cử hành hôn lễ với cô, kết hôn ba năm tương kính như tân.

Nhưng, bây giờ trên thắt lưng nhẵn bóng trắng nõn, một vết sẹo dữ tợn vốn nên tồn tại, lại hoàn toàn không thấy.

Giống như, chưa từng xuất hiện.

Tim đập, càng lúc càng nhanh.

Đột nhiên, cổ họng truyền đến một tiếng thét chói tai không thể tin được.

Cô thực sự... Sống lại!

Cô đã trở về, về lúc mười chín tuổi, lúc tất cả vừa mới bắt đầu!

Cô không bị cắt mất đầu lưỡi, cũng không... Gã cho Mục Đông Lâm.

Cô vẫn là cô, tiểu lưu manh trà trộn ở trong phố xá từ nhỏ đó, mà không phải người ở giữa ánh mắt mong chờ của mọi người, thiên kim tiểu thư Lê gia tự cho là càng sống càng tốt.

Khẽ vuốt ve gương mặt này của mình, Lê Bắc Niệm bật cười.

Lâm Khả Nhu, Mục Đông Lâm, và... Lê Tuyết Tinh!

Những gì bọn họ thiếu cô, cô sẽ đòi lại từng chút từng chút một!

"Leng keng"

Tiếng chuông cửa vang lên, theo đó còn có tiếng người ầm ĩ.

Lê Bắc Niệm rung mình, lập tức đổi lại cho mình một bộ quần áo sạch sẽ chỉnh tề.

Tiếng chuông cửa liên tục, giọng nói cũng càng lúc càng to.

Giấu áo choàng tắm và quần áo ướt sũng không rõ lai lịch vào bên trong tủ. Lê Bắc Niệm lấy một cái khăn lông khoác lên trên cổ, giả vờ như đang vệ vừa mới tắm xong.

Rốt cục phía ngoài không nhìn được nữa, dùng sức vỗ vào cửa, hô to: "Lê Bắc Niệm, rút ra đây cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Quỳ xuống xin lỗi

"Dám đánh người không dám nhận đúng không?"

Giọng nói cực lớn, hàm chứa tức giận ồn ào.

"Đừng tưởng rằng tránh bên trong không ra, tôi sẽ không thể làm gì, đánh hai người chị gái thành như vậy, còn không cho một giao phó!"

...

Lê Bắc Niệm nghe thấy tiếng hét như vậy, mới chợt nhớ tới, hôm nay cô ở trên gia yến Mục gia cử hành, hình như... Đánh hai chị họ của cô.

Cụ thể là tình huống gì, Lê Bắc Niệm cũng không nhớ lắm rồi.

Chỉ nhớ rõ sau khi cô đánh những người đó, liền trực tiếp bị người đánh ngất xỉu trên hành lang, lúc tỉnh lại đã bị ngâm dưới nước.

Ngay sau đó Lê Tuyết Tinh dẫn một đám người qua đó nhìn thấy cô không chỉnh tề, tiếng xấu như sóng lớn vừa truyền ra, từ đó về sau Lê Bắc Niệm bị không ít người phi nhổ.

Ông nội yêu thương cô bị người xỉ vả, trực tiếp đưa cô vào một đại học tư nhân.

Thì ra lúc cô bị ngâm nước, vẫn còn một đám người như thế tìm tới cửa.

Lê Bắc Niệm mở cửa, liếc mắt liền nhìn thấy một đồng trường bối loạn thành một đoàn bên ngoài.

Đủ mọi chú di đứng ở cửa, hung hăng nhìn cô.

Trận thế này, ngược lại thật có thể hù dọa được người.

Lê Bắc Niệm hơi nhướng mày, bộ dáng hơi kinh ngạc, hỏi: "Các vị chú thím, xin hỏi có chuyện gì không?"

Chú hai Lê Hạo Cần nổi giận, quát lên: "Còn có mặt mũi hỏi!"

Đang lúc nói chuyện, kéo một cô gái từ phía sau mình ra.

Cô gái này nhìn từ trang phục cơ thể, chắc chừng hai mươi tuổi, chỉ là gương mặt đó...

Mặt mũi bầm dập, một mắt gấu mèo sưng vù to lớn, phần mắt bị trôi, son môi cũng lem hết lên trên mặt, đen đen đỏ đỏ thoạt nhìn như hát hí khúc.

"Phù!"

Lê Bắc Niệm không nhịn được bật cười, nhưng nhận thấy hình như mình không nên cười như vậy, lập tức bót phổng túng đi một chút.

Chỉ là, một tiếng cười này không thể nghi ngờ đã làm người xung quanh giận tím mặt.

"Oa!" Lê Côn khóc lớn tiếng quát lên: "Ba ba, sau này con làm sao có thể gặp người nữa, cô đánh tôi thành như vậy, ngày mai sao tôi có thể đi học!"

"Đừng khóc đừng khóc, ba ba lấy lại công đạo giúp con." Lê Hạo Cần an ủi con gái, trong mắt có đau lòng.

Chỉ là vừa quay đầu, nhìn về phía Lê Bắc Niệm trong mắt lại mang theo sự ác độc: "Lê Đình chị họ cô đi bệnh viện rồi, sự nghiệp của nó vẫn đang trong thời kỳ phát triển, cô lại đẩy nó xuống cầu thang, tay cũng bị gãy rồi, cô thật là ác độc!"

"Chú hai, chú xác định là tôi sao? Lúc đó Lê Côn cũng đứng chung một chỗ với chị ấy, người hiềm nghi không phải nên là con gái bảo bối của ngài sao?" Nét mặt Lê Bắc Niệm không có chút khẩn trương nào, vẫn ung dung nhìn các cô: "Lê Đình bị ngã như thế nào, Lê Côn mới là người rõ ràng nhất."

Đáy mắt Lê Côn có chút chột dạ, nhưng nhìn thấy bên người nhiều chỗ dựa như vậy, lập tức đứng thẳng người, chí khí hùng hồn nói: "Chính là cô, cô đánh người còn không thừa nhận?"

"Cô là do tôi đánh, nhưng còn Lê Đình, không phải tôi."

"Rốt cục cũng thừa nhận!" Lê Hạo Cần gầm lên: "Một cô gái quan trọng nhất là gương mặt, Lê Côn phải làm đại minh tinh, cô đánh nó thành như vậy, bảo nó làm sao có thể lăn lộn trong trong giới giải trí! Cô lập tức quỳ xuống xin lỗi cho tôi, nếu không cẩn thận tôi không khách sáo với cô!"

"Này này này." Lê Bắc Niệm lập tức vô tội xua tay: "Chú có nói lý hay không, mặt cô ta vốn là như vậy, cũng không phổ biến trong giới giải trí."

Lê Côn nghe thấy càng thêm tức giận đến run, nhìn cha mình khóc thành tiếng: "Ba ba, cha nhìn cô ta kìa."

Lê Hạo Cần tức giận đến cắn răng, găm lên giận dữ: "Đừng tưởng rằng lão gia tử cho cô hôn sự với Mục gia, cô có thể muốn làm gì thì làm, bây giờ cô vẫn chưa họ Mục! Lập tức quỳ xuống cho tôi, xin lỗi chị gái cô, chuyện này tôi sẽ không truy xét nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lai lịch không rõ

"Quỳ xuống?"

"Không sai, quỳ xuống xin lỗi!"

Âm thanh Lê Hạo Cần rất kích động, tướng người cao to đứng trước mắt Lê Bắc Niệm, cái bóng đen ngịt dường như đem Lê Bắc Niệm bao phủ lại, tràn đầy sức uy hiếp.

Lê Bắc Niệm vốn là đáng người nhỏ gầy, ở trước mặt Lê Hạo Cần lộ ra càng thêm nhỏ bé.

Lê Côn có chút đắc ý, thẳng ranh con này lợi hại thế nào cũng chỉ có một người, ba một cái nắm đấm cũng có thể đem cô đánh cho quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhìn cô còn phách lối!

Lê Bắc Niệm lại là thần thái tự nhiên, nhướn mày chậm rãi nói: "Không bằng để cho chú ba dạy cháu một chút, quỳ thế nào?"

"Lẽ nào lại như vậy!" Lê Hạo Cần giận tím mặt, hai tay xén nhau, xương cốt kêu kéo kệt kệt kệt, quát, "Tao thấy mày chán sống rồi!"

"Tao thấy mày mới là chán sống."

Âm thanh trầm mạnh đầy trung khí truyền đến, già nhưng lại tràn đầy sức uy hiếp.

Nghe được âm thanh này, Lê Bắc Niệm đột nhiên ngẩng đầu, khó có thể tin.

Đám người cùng nhau tản ra cho một lối đi, một bóng dáng già cỗi lại thẳng tắp chậm rãi đi tới, chống gậy, dáng người thẳng tắp, không giận tự uy.

Nhìn thấy bóng dáng đó, con mắt Lê Bắc Niệm nóng lên, "Ông nội..."

Cô 5 tuổi thì bị lừa bán, từ nhỏ đều không có cảm nhận được qua tình thương của mẹ tình thương của cha.

Về sau về tới Lê gia, ông nội giúp cô nhập học, vì cô trù bị hôn sự, vì cô dành lấy sự che chở của Mục gia, từ đó bị những người khác của Lê gia ghi hận trong lòng, nhưng ông vẫn không hề chùn bước, để cô có được cuộc sống hạnh phúc người người ngưỡng mộ.

Nhắc tới trên thế giới này trường bối thương yêu mình nhất, chỉ có thể là ông nội.

Nhưng Cụ Lê đã sớm ở nửa năm trước, khi biết cô mang thai không được bao lâu đã mất, trước khi chết cố ý dặn dò cô: Bất luận như thế nào, nhất định phải giữ đứa bé này, dẫn theo đứa nhỏ sống tốt.

Nhưng cuối cùng, chẳng những con không giữ được, ngay cả mình cũng toi mạng.

Cảm giác áy náy ùn ùn mà đến, Lê Bắc Niệm nhìn xem người thân đã lâu không mặt ở trước mặt mình, lã chã rơi nước mắt, "Ông nội!"

Cụ Lê khẽ giật mình, lập tức đau lòng vỗ vỗ tay của cô, nói khẽ: "Niệm Niệm ngoan, không khóc."

Người phía sau tròn tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới, ranh con này vừa mới còn kiêu ngạo như vậy, giờ vừa nhìn thấy ông nội thế mà liền bắt đầu tỏ vẻ đáng thương?

Lê Côn khản trương, nói: "Lê Bắc Niệm, mày bót ở chỗ này giả bộ đáng thương, mày đánh tao thành bộ dáng này, giờ liền muốn khóc thì khóc tranh thủ sự đồng tình của ông nội sao?"

Lê Hạo Cần cũng gấp rôi, nói: "Cha, cha nhìn xem cháu gái cha, khuôn mặt bị đánh thành cái dạng này, sau này còn thế nào gặp người nữa!"

"Đúng đấy, cha, Côn Côn nhà chúng ta hôm qua mới thử vai thành công, có thể đi theo bên cạnh Đình Nhi đóng vai phụ, giờ Lê Bắc Niệm đánh Côn Côn thành vậy, nó còn thế nào đi đóng phim nữa đây!"

"Đủ rồi." Cụ Lê không giận tự uy, một tiếng nói mọi nơi đều im lặng.

Ông nội nhìn về phía Lê Bắc Niệm, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Lê Bắc Niệm nhìn một chút nhóm người đằng sau kia, khuôn mặt giận dữ không ai kém ai, nghĩ nghĩ, uất ức đáng thương nói: "Là Lê Côn mắng cháu, có cha sinh không có mẹ dạy, là đồ con hoang không có gia giáo, cháu giận cho nên mới động thủ."

Lê Côn biến sắc, nói: "Lê Bắc Niệm, mày ngậm máu phun người! Tao lúc nào nói như vậy! Tao chỉ nói là mày không có gia giáo lai lịch không rõ..."

"Im ngay!" Cụ Lê giận tím mặt, dùng sức dừng lại cây gậy một hồi, chỉ vào Lê Hạo Cần quát: "Mày chính là dạy con như vậy?"

Lê Hạo Cần không cam tâm, tranh luận nói: "Côn Côn nói cũng không sai, cha nói con nhỏ này là con gái Hạo Nhiên, nhưng con nhìn dáng dấp của nó không hề giống Hạo Nhiên, nói không chừng là nhận lầm cũng nên?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chẳng phải là muốn bảo cô gọi một tiếng bà nội sao?

"Hứ!" Cụ Lê dừng lại cây gậy lát hồi, "Cha cùng Niệm Niệm làm qua DNA, xác thực chính là cháu gái cha."

Lê Hạo Cần không lời có thể nói, nhưng nhìn lấy mặt con gái nhà mình, vẫn là không cam tâm, "Cha, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, coi như nó thật là cháu gái của cha, nó đánh Côn Côn thành vậy, như thế nào đi nữa cũng phải có cái bàn giao chứ!"

"Con muốn bàn giao như thế nào?" Đang khi nói chuyện, Cụ Lê mới nhắc mí mắt lên, nhìn thoáng qua Lê Côn.

Trông thấy mặt mũi bầm dập của cô ta, lớp da già cũng là có chút co giật.

Khá lắm, con nhóc này ra tay cũng quá hung ác!

Máu là không có, nhưng mà bên trên mặt xanh xanh, tím tím, sưng như là treo mấy trái nho vậy.

Nhìn thoáng qua Lê Bắc Niệm, phát hiện trên người con nhóc này lông tóc không tổn hao gì, thậm chí thoạt nhìn là một dáng vẻ thông dong tự tại vừa mới tắm rửa xong.

Giờ phút này đón ánh mắt của ông, vô tội vạ chớp mắt nhìn.

Lê Hạo Cần nắm tay thành nắm đấm, "Quý xuống xin lỗi! Nếu không, con cũng đánh nó một trận, xem nó về sau còn cả gan làm loạn như thế không!"

"Chú ba, chú là ý gì?" Lê Bắc Niệm nhìn xem Lê Hạo Cần, trên mặt có chút tức giận, "Cháu ngay cả ông nội cũng chưa từng quý qua, giờ lại muốn cháu quý con gái của chú? Chẳng lẽ địa vị chị Lê Côn trong nhà này, so với chú còn cao hơn, so ông nội cao hơn sao?"

"Bớt cường từ đoạt lý cho tao, hôm nay mày không quý, tao để mày có kết cục như Côn Côn!" Lê Hạo Cần đã lông xồm gân cốt, dáng vẻ ngo ngoe muốn động.

Lê Bắc Niệm lập tức lui về sau một bước, trốn đến sau lưng cụ Lê, uất ức đáng thương nói: "Ông nội, Chú ba thật hung dữ, nhưng là cháu nói có lỗi sao? Cháu chưa từng quý qua ai, phải quý cũng chỉ có thể quý ông nội dạng trưởng bối đức cao vọng trọng vậy, nếu như cháu quý, vậy cháu chẳng phải là phải kêu chị ấy một tiếng bà nội sao?"

Sắc mặt Lê Hạo Cần lập tức liền thay đổi, quát: "Con khi!"

Cụ Lê tính nét còn tính là hiền hoà, nhưng là đối với việc vai vế lại là rất kiêng kỵ.

Một câu nói của Lê Bắc Niệm kia, không thể nghi ngờ chính là dẫm lên ngòi nổ của ông nội!

"Lẽ nào lại như vậy!" Sắc mặt của Cụ Lê quả nhiên hết sức khó coi, đem cây gậy hung hăng gõ gõ mặt đất, gầm thét: "Coi như tao chết rồi hay sao!"

Lê Côn trắng bệch cả mặt, gấp đến độ dậm chân nói: "Ông nội, cha cháu không có ý này!"

"Vậy là chị có ý gì?" Lê Bắc Niệm rên sát khi còn nóng, "Cha con chị chính là ức hiếp tôi không ai che chở, giờ ông nội ở đây, ai tôi cũng không sợ!"

Lời này, lọt vào tai Cụ Lê, ngược lại là ầm ập dễ chịu.

Con nhóc này rõ ràng đang lợi dụng mình, ông nội lại vui vẻ chịu đựng.

Dù sao, trong lòng của cô mình cũng được coi là người có thể tin tưởng.

Lê Côn lại tức điên lên, "Rõ ràng chính là mày ức hiếp tao trước, mày còn biết mặt mặt hay không!"

"Mặt của tôi dễ nhìn hơn chị, sao lại phải mặt?" Lê Bắc Niệm lúc nói chuyện, cười đến cả mắt tươi rói.

"Mày..." Lê Côn sắp bị tức khóc, cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, con nhóc này miệng lưỡi lợi hại không nói, mà lại còn dám cười đùa tí tưng!

Đột nhiên linh quang lóe lên, mắng: "Mặt đẹp hơn nữa có làm được cái gì, dám ở trước mặt mọi người ra tay đánh nhau, một chút gia giáo cũng không có, thực sự là mất hết mặt mũi của Lê gia chúng ta!"

Lời này vừa ra, nụ cười Lê Bắc Niệm trên mặt tắt đi.

Thấy vậy, Lê Côn trong lòng có chút đắc ý.

Lê Bắc Niệm 5 tuổi thì bị người lừa bán, lời này của mình không thể nghi ngờ chính là đâm trúng nỗi đau của cô.

Đắc ý tiếp tục nói: "Mày cũng không nhìn thấy vẻ mặt của người nhà họ Mộc kia, tựa như là đang nhìn một người đàn bà chanh chua!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ông nội bùa hộ thân

13. Chương 13: Ông nội bùa hộ thân

Lê Hạo Căn nhìn thấy biểu cảm kia của Lê Bắc Niệm, âm thầm vui mừng.

Xem nó còn đắc ý!

Nhưng ai biết, Lê Bắc Niệm căn bản trốn ở sau lưng người cụ Lê, đứng thẳng một chút, nhìn xem Lê Côn, ánh mắt có chút lạnh, "Tôi vốn là không có gia giáo."

Âm thanh bình tĩnh lại chậm chạp, một đôi mắt to như nước trong veo, nhìn xem Lê Côn lại là đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Tôi có thể còn sống sót đã là tôi mạng lớn rồi, không phải ai cũng giống như chị, sinh ra liền có cha mẹ che chở lấy mãi cho đến lớn lên. Chị 20 tuổi, còn sống được như con nít, mọi thứ đều có cha mẹ ra mặt cho..."

Tiếng nói càng lúc càng mờ nhạt, trên môi có mấy phần tự giễu cười khề.

"Không cần vì ăn nhiều một miếng cơm bị người đánh cho đầu mẻ máu chảy, cũng không cần vì không muốn bị đánh, mà giả ngoan nũng nịu..." Nói, Lê Bắc Niệm nhìn chằm chằm Lê Côn, "Chỉ cần có thể sống sót, gia giáo có là gì?"

Cụ Lê tim như dừng lại, con mắt lập tức liền đỏ lên.

Cô vốn có thể được giáo dục tốt, trở thành thiên kim của Lê gia, nhưng khăng khăng, cô lại ở bên ngoài chịu sự tra tấn những cái đáng cô không nên tiếp nhận.

Là ông, năm đó là ông không có chăm sóc tốt cháu mình, mới khiến cho người ta có cơ hội để lợi dụng bề cháu mình ôm đi!

Cũng chính là bởi vì chuyện này, mẹ của Lê Bắc Niệm trầm cảm mà chết.

Chuyện này, vốn là một cây gai trong lòng Cụ Lê.

Bây giờ lời này của Lê Bắc Niệm, càng giống là một thanh băng trụ, lạnh buốt mà tổn thương người từ trong vô hình.

"Niệm Niệm, " âm thanh già cỗi mang theo áy náy bất lực, "Những năm gần đây, là ông nội có lỗi với cháu, về sau ông nội sẽ không để cháu bị ức hiếp, chỉ cần có ông nội còn sống một ngày, ai cũng đừng hòng ức hiếp cháu!"

Âm âm vang vang, nói năng có khí phách!

Lúc Cụ Lê còn trẻ, cũng không phải dạng vừa trong quân đội, bây giờ lớn tuổi, uy nghiêm vẫn còn, bên trong đôi mắt già vẫn đục lộ hết tài năng, mang theo sự uy hiếp im ắng.

Lời này, nhìn như nói cho Lê Bắc Niệm nghe, kì thực, là đang cảnh cáo đám người đứng ở cửa.

Lời này của Cụ Lê, không thể nghi ngờ chính là cho Lê Bắc Niệm một cái tấm bùa hộ thân!

Lê Hạo Căn biến sắc, không cam lòng.

Ông ta làm sao đều không nghĩ tới, Lê Bắc Niệm này thế mà còn có loại bản lĩnh này!

Từ sau khi Cụ Lê đến, cô nói mỗi một câu nói đều giống như đang cố ý giẫm lên ngòi nổ của ông nội mà nói.

Thế nhưng, không có khả năng mới đúng.

Ông ta là con của Cụ Lê, đối với cha mình tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Nhưng con nhóc này mới đưa trở về ba ngày à!

Ba ngày ngắn ngủi, như thế nào đi nữa cũng không thể quen thuộc ông nội đến như vậy, huống chi Lê Bắc Niệm một mực đang thích ứng hoàn cảnh, căn bản không có tiếp xúc bao nhiêu với ông nội, làm sao có thể...

Chỉ sợ, chỉ là trùng hợp sao?

Lê Hạo Căn càng nghĩ, cũng chỉ có khả năng này.

Lê Bắc Niệm tươi rói cười một tiếng: "Cảm ơn ông nội!"

Thấy được nụ cười của cô, ánh mắt Cụ Lê dịu dàng, hòa ái nói: "Nhanh đi sấy khô tóc, đừng để bị lạnh."

Mẹ Lê Côn cũng không cam chịu, nói một tiếng: "Cha, nó đánh Côn Côn ra nông nổi này, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có sao!"

Lê Bắc Niệm nghe vậy, quay đầu nhìn lại, nhìn một chút tình trạng vết thương trên mặt Lê Côn, gật gật đầu: "Tựa như là có chút nghiêm trọng."

Lê Côn thờ phỉ nhìn xem cô, chờ lấy cô xin lỗi.

Bất kể như thế nào, cô là không thể nào tùy tiện tha thứ cô!

Ai ngờ, Lê Bắc Niệm nhún vai, vô tội và nói: "Vậy thì xin lỗi nha!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Tuổi còn nhỏ, ra tay lại độc ác như vậy

14. Chương 14: Tuổi còn nhỏ, ra tay lại độc ác như vậy

Một câu nói nhẹ nhàng, mang theo bất đắc dĩ, vô tội và vô cùng!

Lê Côn căn bản muốn làm khó dễ như trong kế hoạch, toàn bộ sụp đổ trước một câu xin lỗi không hề có thành ý, gằm thét: "Cái đồ tiện nhân!"

Lê Bắc Niệm lại giống như là không nghe thấy, xoay người rời đi, để lại phía sau một đám người, cắn răng nắm đấm.

Vào phòng tắm, Lê Bắc Niệm lấy máy sấy tóc ra, nhìn chăm chăm mình trong gương, ánh mắt lạnh lùng sâu xa.

Hôm nay buổi yến tiệc của Mục gia cùng Lê gia, chỉ là buổi gặp mặt của người hai bên nhà mà thôi.

Nhưng là tới lui đếm kỹ, cộng lại đều đã có hơn một trăm người.

Ở hơn trước mặt 100 người ra tay đánh chị mình, quả thật là trở thành sự chỉ trích cho Lê Bắc Niệm về sau này.

Nhưng màn kịch hôm nay, cũng chỉ là thường thôi.

Thực sự hủy diệt cô, là yến hội nửa năm sau.

Hiện tại, tất cả chỉ mới bắt đầu.

"Cốc cốc"

Cửa bị gõ, Lê Bắc Niệm đem dẹp máy sấy tóc, quay đầu nhìn lại.

Cụ Lê đứng ở cửa, hòa ái nói: "Niệm Niệm, ba cháu tới đón cháu về nhà."

Ba?

Lê Bắc Niệm mĩa mai nhếch môi, nhàn nhạt lên tiếng.

Đối với người cha ruột trên danh nghĩa này, Lê Bắc Niệm không có tình cảm gì.

Trong mắt ông ta, ông ta cũng chỉ có một đứa con gái là Lê Tuyết Tinh, Lê Bắc Niệm làm sao phải đi chịu khổ sở để cho người ta ghét bỏ?

Sửa sang lại mình một chút, Lê Bắc Niệm quay người, cùng Cụ Lê đi ra ngoài.

Chỉ là Cụ Lê có nhà của mình, tự nhiên là trở về nơi ở của mình.

Đưa Lê Bắc Niệm đến bên cạnh một chiếc xe, Cụ Lê liền bị quản gia đưa lên xe.

Một nhà Lê Hạo Nhiên lái một chiếc RV, không gian rất lớn, Lê Bắc Niệm sau khi ngồi vào, bên trong cũng đầy đủ rộng rãi.

Mẹ kế Phương Tri Lễ nhìn thoáng qua hai tay trống trơn xuống tới của Lê Bắc Niệm, có chút bất mãn nói: "Dù mưa cho con cái đó đâu?"

Lê Tuyết Tinh cũng phát hiện, kinh ngạc một tiếng, nói: "Những cái quần áo đó, đồ trang điểm đó đều là rất đắt đấy, Niệm Niệm, em vứt đi rồi sao?"

Lê Bắc Niệm khẽ nhếch lông mày, nghĩ là mới nhớ tới, nói: "Em quên, nếu không em lên lấy?"

Đồ trong phòng đó, đều là mẹ con Lê Tuyết Tinh giả vờ giả vịt mua cho cô, quần áo, đồ trang điểm không có một thứ là thực sự thích hợp bản thân.

Đời trước không hiểu chuyện, Lê Bắc Niệm dùng những mỹ phẩm dưỡng da kia sau trên mặt dị ứng vài ngày, cuối cùng mẹ kế Phương Tri Lễ uất ức nói một câu: "Đi không biết con bị dị ứng, đều mua cho con thứ mắc nhất", liền không giải quyết được gì.

Đời này Lê Bắc Niệm biết chuyện, căn bản cũng không dự định muốn, không nghĩ tới bọn họ thế mà lại còn nhắc đến việc này.

Lê Hạo Nhiên nghe vậy, sầm mặt lại, nói: "Được rồi, không có thời gian, về sau đồ vật của mình hãy tự mình thu dọn, đừng chờ người khác nói!"

Lê Bắc Niệm vòng tay trước ngực tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt, thản nhiên nói: "Biết rồi."

Lê Tuyết Tinh tròn mắt đảo lòng vòng, nhìn xem Lê Bắc Niệm nói: "Niệm Niệm, chị Lê Đình đưa đi bệnh viện, nói là xương tay gãy rồi."

"Hừ! " Sắc mặt Lê Hạo Nhiên rất khó coi, "Tuổi còn nhỏ, ra tay độc ác vậy, ba không quan tâm bên ngoài con thế nào, nhưng ở nhà chúng ta, con tốt nhất là trung thực tí, Đình Nhi chỉ mới thử vai có được 1 vai diễn, sự nghiệp đang trong giai đoạn thăng tiến, toàn bộ bị con hủy hết. "

"Haha..." Lê Bắc Niệm cười nhẹ, "Sự nghiệp của cô ấy không thăng tiến được, không phải có lợi cho con gái ba sao? "

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Con nhất định phải nói như vậy sao!

15. Chương 15: Con nhất định phải nói như vậy sao!

"Ha ha..." Lê Bắc Niệm nhẹ nhàng cười, " Sự nghiệp của cô ấy không thăng tiến được, không phải có lợi cho con gái ba sao?"

Lê Bắc Niệm giọng điệu nhàn nhạt, một đôi mắt nhìn xem ông ta, vô cùng bình tĩnh.

Phương Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh hai người nghe vậy, hơi kinh ngạc.

Ngay cả Lê Hạo Nhiên cũng nhịn không được nhìn qua, quay đầu nhìn chằm chằm cô một chút, hừ lạnh một tiếng: "Con đây là ý gì?"

Lê Bắc Niệm nhìn xem Lê Hạo Nhiên, vô tội vạ nhún vai nói: "Cha không phải sớm có âm mưu, muốn đổi Lê Đình sao? Chỉ là không có một thời cơ thích hợp thôi."

Nói, Lê Bắc Niệm tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu nhẹ nhàng dánh về đặc ý, nói: "Cái phim truyền hình này là chế tác lớn, nhà đầu tư lại xa hoa, nếu là nổi tiếng, người mới cũng có thể một bước lên trời, cha muốn cho Lê Tuyết Tinh thay ngôi đi lên rất lâu, không phải sao?"

Lê Hạo Nhiên chau mày, quay đầu nhìn về phía Lê Bắc Niệm, rất có thâm ý nói: "Không ngờ con còn biết cái này?"

Lê Bắc Niệm nhún vai, cười tủm tỉm nói: "Con thì không biết, không phải đều là mọi người nói sao, lần sau cửa đóng kín một chút, hôm qua con nghe được chỉ là cái này, lỡ nghe được là âm thanh ân ái của hai người, vậy thì hơi ngại."

Phương Tri Lễ mặt đỏ lên, cắn răng cau mày: "Một chút quy củ cũng không có!"

Lê Hạo Nhiên lại là chăm chú nhìn thêm, nói: "Nếu con đều biết, cha cũng không gạt con, lần này bộ phim là chế tác lớn, cha muốn cho Tuyết Tinh đóng nữ chính, nhưng cảnh hành động của nữ chính khá nhiều, thân thủ con tốt như vậy, đến giúp Tuyết Tinh một chút đi."

"Giúp?" Lê Bắc Niệm vòng tay qua ngực tựa lưng vào ghế ngồi, tựa như có chút trêu tức, "Cha muốn con đóng vai thể thao những cảnh đánh cho cô ta?"

Đời trước cô, vừa mới trở về Lê gia, đối mọi thứ đều ngây thơ vô tri.

Dưới sự dụ dỗ của Phương Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh, yêu cầu này trực tiếp đồng ý.

Thời gian quay hình dài tới nửa năm, Lê Bắc Niệm làm nửa năm thể thao, nhiều lần xem chút tại studio xảy ra ngoài ý muốn, vết thương lớn không có vết thương nhỏ không ngừng.

Cuối cùng Lê Tuyết Tinh lại bởi vì bộ phim truyền hình nổi tiếng, bộ phận lớn nguyên nhân, đều là bởi vì phần diễn võ thuật của Lê Bắc Niệm rất quen tay lại tự nhiên trôi chảy.

Lúc ấy Lê Hạo Nhiên thường xuyên gọi điện thoại đến đây thăm hỏi, trong lời nói tất cả đều là đau lòng.

Vốn tưởng rằng, Lê Hạo Nhiên cũng là quan tâm mình, nhưng là không nghĩ tới chuyện này, lại là Lê Hạo Nhiên nhắc lên trước.

Lê Bắc Niệm nhìn xem Lê Hạo Nhiên, trong mắt không có một tí chán chờ, gật gật đầu, nói: "Tuyết Tinh từ nhỏ đã không có qua huấn luyện gì, da mịn thịt mềm, diễn cảnh võ thuật khẳng định là không được, con đi thử xem, nếu là diễn tốt, cát-sê khẳng định là không phải ít."

"À..." Lê Bắc Niệm dửng dưng về một mặt hiểu rõ, "Lê Tuyết Tinh từ nhỏ đã thân ngà mình ngọc, cho nên không thể diễn cảnh võ thuật, con từ nhỏ da dày thịt béo, cho nên phải đi làm thể thao, con đã hiểu."

Lê Hạo Nhiên lông mày hung hăng nhăn lại, quay đầu nhìn Lê Bắc Niệm, có chút không vui, quát: "Con nhất định phải nói như vậy sao!"

"Chẳng lẽ cha không phải ý này?" Lê Bắc Niệm nhìn xem ông ta, vẻ mặt nghi hoặc.

Tiếng nói Lê Hạo Nhiên cứng học, sau đó mới giải thích nói: "Ý của cha là, thân thủ con tốt như vậy, không đi diễn võ thuật thật đáng tiếc."

"Vậy thế này, cha trực tiếp để cho con đóng nữ chính không phải tốt sao, nhất định phải tìm thể thao? Ta diễn nhân vật nữ chính, không cần thể thao."

"Chực..." Phương Tri Lễ cười nhạo, "Con đóng qua phim sao? Con biết phải đóng làm sao không? Thế mà nghĩ đóng nữ chính? Thật sự là ý nghĩ hão huyền!"

Lê Tuyết Tinh cũng cười trộm, nhưng ngẩng đầu, liền nháy nháy mắt vô tội nói: "Niệm Niệm, không phải là ai cũng có thể đóng nữ chính, nếu không, em vẫn là thử trước giúp chị một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô đùa bốn mọi người sao!?Chương 16: Cô đùa bốn mọi người sao!?

Ý của Lê Tuyết Tinh là, những việc mệt khổ đằng sau toàn bộ Lê Bắc Niệm làm.

Đánh người thì cô đánh, mồ hôi cô chảy, bị thương cô chịu, mà Lê Tuyết Tinh thì lại ở trước ống kính làm vẻ, có cái mặt, sau đó đưa tất cả nỗ lực của cô chiếm thành của mình.

Giống nhau đời trước như thế.

Lê Bắc Niệm giống như là nhìn đồ đàn mà nhìn xem Lê Tuyết Tinh, cười, âm thanh chậm rãi hỏi: "Nếu như tôi không thì sao?"

Đôi lông mày Lê Tuyết Tinh vắn lên, giống như là có chút thất vọng lại có chút khát vọng, nói: "Niệm Niệm, chúng ta là chị em, chị em với nhau không nên giúp đỡ lẫn nhau sao? Chị biết có thể em không coi chị là chị, nhưng chị là thật lòng muốn cho em một cơ hội này, đề nghị này là chị nói với ba, chính là hi vọng không lãng phí tài hoa của em, bây giờ tài hoa của em có không gian phát triển, cũng là một chuyện tốt mà, tại bên trong đoàn làm phim, khẳng định em có thể học được rất nhiều việc, đến lúc đó em muốn đóng nữ chính, không phải cũng là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

"Đúng vậy đó." Phương Tri Lễ tiếp lời.

Lê Bắc Niệm mặc dù không biết điều một chút, nhưng đến cùng tài nghệ không tệ, thân hình mặc dù so với Lê Tuyết Tinh cao hơn chút gầy hơn chút, nhưng ở dưới ống kính những cái này tuyệt đối không là vấn đề.

Một khi phương diện động tác làm xong, đầu tư bộ phim này lại khổng lồ như vậy, diễn viên hiệu ứng đều là chế tác lớn, Lê Tuyết Tinh mặc dù là người mới, nhưng là có nhiều diễn viên gạo cội giúp đỡ, muốn không nổi cũng khó khăn!

Nhưng trước hết tất cả cái này, là muốn tiêu lưu mạnh này vào mới được.

Nghĩ đến cái này, Phương Tri Lễ càng tận tình khuyên bảo nói ra: "Giống như con không phải xuất thân từ trường lớp chính quy, cũng không có được huấn luyện chuyên nghiệp qua, là rất khó có phim cho con, trừ phi là đi làm diễn viên quần chúng, con cũng không phải không có làm qua, nghe nói con

trước kia đã làm qua diễn viên quần chúng, ở dưới cái nắng gắt, quỳ ở mặt đất gọi người khác nương nương hoàng thượng, chẳng lẽ loại đồ con muốn sao?"

"Cái này..." Lê Bắc Niệm tựa như đang suy nghĩ.

Lê Tuyết Tinh thấy vậy, rên sất khi còn nóng, nói: "Cái bộ phim này là nhà giải trí Lê Minh chúng ta ra, chỉ cần ba nói một câu, địa vị của em ở bên trong khẳng định là rất cao, mà lại có chị bảo kê em, tuyệt đối không thiệt thòi."

"Mọi người nói cũng có đạo lý." Lê Bắc Niệm nhìn xem họ, trên mặt chăm chú.

Phuong Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh đều là vui mừng, hai mẹ con liếc nhau, trong mắt lẫn nhau đều phát ra hào quang.

Ngay cả Lê Hạo Nhiên, căn bản trên mặt không vui cũng là dịu đi.

Lê Bắc Niệm tươi rói cười một tiếng, nói: "Nhưng tôi vẫn là không muốn làm."

Lời này vừa dứt, nụ cười trên mặt của Phuong Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh đều là cứng đờ, sắc mặt Lê Hạo Nhiên thật vất vả mới dịu đi, lập tức lại biến sắc.

"Mây đùa bỡn mọi người sao!?" Lê Tuyết Tinh nghiêng răng, trên mặt căn bản yếu đuối xinh đẹp lại có thêm mấy phần tức giận.

"Không có, " Lê Bắc Niệm vô tội nhìn xem bọn họ, có chút buồn cười nói, " Tôi từ đầu tới đuôi đều không có đáp ứng chị có đúng hay không, làm sao lại đùa nghịch chị sao?"

"Cô..." Lê Tuyết Tinh tức giận đến phát run.

Lê Hạo Nhiên mạnh tay vỗ vào lan can, nghiêng răng quát: "Nhất định phải làm!"

Âm thanh rất lớn, ngay cả tài xế đang lái xe cũng run một cái, nhin không được từ sau cái kính nhìn lại.

Phuong Tri Lễ cũng giận, nói: "Để con hỗ trợ là cất nhắc con, loại việc này, đi bên ngoài tìm một vòng, người muốn làm cả đồng, thật sự coi mình là nhân vật quan trọng? Bỏ qua cơ hội này, về sau không có chuyện tốt như vậy chờ con!"

Nghe được Phuong Tri Lễ nói, Lê Bắc Niệm bỗng dưng cười.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chú Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Coi như tôi chết đi là được

Mềm không được, liền đến cứng?

Lê Bắc Niệm vòng tay nhìn xem cái gia đình trước mặt khí thế hung hăng này, có chút nhú mày, nói: "Ồ? Thật sự tốt như di nói vậy sao?"

"Đó là dĩ nhiên, nếu như không phải việc tốt, sao di có thể để con giúp đỡ, nói cho cùng chúng ta là người một nhà."

Trên mặt Phuong Tri Lễ không có chút gì khác biệt, dường như lời nói ra, chính là xuất phát từ nội tâm bà ta, thực lòng chân tình.

Nhưng Lê Bắc Niệm biết, giả, đều là giả.

Sau khi phim đóng xong, cái gì người một nhà, cái gì giúp đỡ lẫn nhau, đều là đánh rắm!

Vui thì để cô làm quần chúng, không vui thì đem cô đóng băng, không có chút tình nghĩa nào có thể nói.

Nói cho cùng, vẫn là sợ cô sẽ chiếm danh tiếng của Lê Tuyết Tinh, dù sao đời trước Lê Bắc Niệm ở bên trong đoàn làm phim biểu hiện ra năng lực học tập quá mức kinh người, lâu ngày xuống dưới, vượt qua Lê Tuyết Tinh cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Được rồi được rồi, các người vẫn là đi tìm người khác đi, tôi còn là nghĩ phải chăm chỉ học tập, mỗi ngày tiến bộ."

Lê Hạo Nhiên mặt trầm xuống, nói: "Con rốt cuộc muốn thế nào? Cơ hội tốt như vậy không nắm chặt lấy, con sẽ hối hận!"

"Ông Lê."

Lê Hạo Nhiên nghe được Lê Bắc Niệm kêu một tiếng này, càng giận dữ, nghiêng răng nói: "Cái gì Ông Lê, ba là ba của con!"

"A, ba của ông."

"Phụt..." Tài xế một cái nhin không được cười ra tiếng.

Lê Hạo Nhiên mặt càng ngày đen như mực, gằn thét: "Lê Bắc Niệm, con làm rõ ràng con đang nói chuyện cùng ai, ba là cha ruột con!"

Lê Bắc Niệm giật giật khóe môi, không nói gì, trong đáy lòng lại là thất vọng.

Đúng vậy, cha ruột.

Nhưng trước sau hai đời đều bởi vì một đứa con gái không có quan hệ, đang tính kế máu mủ ruột thịt của mình.

"Ba mặc kệ con ở bên ngoài ra sao, tại cái nhà này, con nhất định phải nghe lời, từ hôm nay trở đi, con phải học tập một chút quy tắc, miễn cho đi ra bên ngoài, người khác nói con gái của Lê Hạo Nhiên là cái đồ quy tắc gì cũng đều không biết."

Lê Bắc Niệm nhìn xem Lê Hạo Nhiên, mỉm cười, hiền lành mà chăm chú, nói: "Vậy đã như vậy, tôi không vào đến nhà ba cũng không sao, dù sao tôi từ nhỏ cũng không có cha mẹ, không ai quản giáo quen rồi."

Lời nói Lê Bắc Niệm, bình tĩnh đến quá đáng.

Chỉ là tim đã sớm như dao cắt, nhìn xem Lê Hạo Nhiên, con mắt có chút cảm thấy chua chát.

"Có gì tôi với ông nội nói một tiếng, ba xem như chưa từng có sinh qua đứa con gái này, tôi cũng không có người cha như ông."

Lê Hạo Nhiên khẽ giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới đứa con gái nhỏ tuổi này có thể nói chuyện như vậy.

Ai không muốn có vinh hoa phú quý?

Ai không muốn có cuộc sống tốt?

Ông ta cho là đứa con gái này của ông ta, từ nhỏ cùng khổ quen rồi, khẳng định ước gì được ở lại cái nhà này, sợ bị bọn họ đuổi đi ra.

Thế nhưng là hoàn toàn không nghĩ tới, cô vậy mà có thể nói ra những lời này!

Ông ta đối đứa con gái ruột này là không có tình cảm, nhưng lúc nghe nói như vậy, trong lòng lại giống như là bị đâm mấy nhát dao, lại có chút khó chịu.

Trong lòng Phương Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh đều là vui mừng, họ nghĩ như thế nào đều không nghĩ tới, con nhỏ này mà thoải mái như thế!

Phương Tri Lễ nhin không được nói: "Đã như vậy..."

"Mơ đi."

Một giọng quát lớn, khiến tiếng nói của Phương Tri Lễ trì trệ.

Lê Hạo Nhiên nhìn xem Lê Bắc Niệm, sắc mặt khó coi, "Nếu là con gái của ba, ba có nghĩa vụ quản giáo, bây giờ ai cũng biết con, con nói với ba là cắt đứt quan hệ với ba? Để cho ba làm sao nói với bên ngoài đây!"

"Vậy coi như tôi chết đi rồi, " Lê Bắc Niệm cười nhẹ, "Thì nói con gái ông 5 tuổi đã chết, tôi là ông nội nhận làm."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mưu tính đã là được

Lời này của Lê Bắc Niệm, là cười nói.

Thế nhưng Lê Hạo Nhiên lại cảm thấy nụ cười này chưa xót tới vô cùng, lộ ra uất ức thất vọng.

Nhìn xem mặt Lê Bắc Niệm, không tự chủ được ghép cô cùng mẹ cô lại với nhau.

Trong lòng cứng ngạnh lại, trong đáy lòng Lê Hạo Nhiên đột nhiên có chút áy náy.

Mẹ Lê Bắc Niệm bởi vì việc con bị ôm đi, trầm cảm không đến một năm thì mất, ông ta đã từng rất bi ai qua một đoạn thời gian, nhưng thời gian dài, cũng liền phai nhạt.

Dù sao, vong thê là mẹ của ông ta gắn ghép cho ông ta, năm đó ông ta cũng không có đặc biệt thích, cưới thì cưới.

Nhưng về sau, sau khi vợ chết, ông ta gặp Phương Tri Lễ, vài chục năm như một ngày mà sinh sống, tự nhiên mà vậy liền đem vợ con quên mất.

Bây giờ con gái ruột của mình ở ngay trước mặt, lại thế nào không có tình cảm, dù sao cũng là máu mủ của mình.

Nghe được cô luôn mồm muốn cắt đứt quan hệ với mình, trong lòng Lê Hạo Nhiên cảm thấy khó chịu.

Nhìn chằm chằm Lê Bắc Niệm, Lê Hạo Nhiên quát: "Không phải chỉ là không muốn làm thể thân cho Tuyết Tinh thôi sao, không làm thì thôi, nói cái gì chết hay không, không thấy có lỗi với mẹ con sao?"

Phương Tri Lễ hoàn toàn không nghĩ tới Lê Hạo Nhiên sẽ là phản ứng này, kinh ngạc nhìn ông ta một cái, lập tức liền đón nhận ánh mắt của ông ta.

trong mắt Lê Hạo Nhiên rõ ràng ghi ra sự cảnh cáo, đây là trước đây chưa từng thấy qua!

Bà ta gả cho ông ta mười mấy năm qua, ánh mắt như vậy vẫn là lần đầu!

Phương Tri Lễ có chút không cam lòng, thế nhưng không dám biểu hiện trên mặt, cười cười, nói: "Đúng đó Niệm Niệm, có thể về nhà chính là có phúc, sau này không nên nói những lời này nữa, chúng ta đều là người một nhà, con không muốn làm, thì không làm, Tuyết Tinh cũng là vì muốn tốt cho con, muốn cho con biết sự đời, nếu con không muốn, thì thôi."

"Cảm ơn, tôi không muốn." Lê Bắc Niệm cười nhẹ nhàng, nhìn như vô hại, nhưng lời nói vô cùng kiên định.

Xe rất nhanh dừng lại, Lê Hạo Nhiên dẫn đầu đứng người lên, nói: "Niệm Niệm, cùng ba đến thư phòng một chuyến."

Lê Bắc Niệm ngược lại là hơi kinh ngạc, nhìn một chút sắc mặt mẹ con Phương Tri Lễ cùng Lê Tuyết Tinh, khuôn mặt tươi cười đáp tiếng: "Ừm."

Lập tức liền nghênh ngang trước họ một bước xuống xe.

Lê Tuyết Tinh nhìn chằm chằm bóng lưng Lê Bắc Niệm, nghiêng răng nghiêng lợi, lôi kéo mẹ mình sau khi xuống xe, nói: "Không nghĩ tới con nhỏ này có mưu tính như vậy, lợi dụng lòng áy náy của ba đối nó làm văn chương, bây giờ ba đối nó cảm thấy trắc ẩn, không buộc nó làm thể thân cho con, vậy thể thân của con làm sao bây giờ!"

"Bên ngoài còn nhiều người muốn làm cái này, đi tìm đi, về phần con nhỏ đó, có cơ hội trừng trị nó!"

Trên mặt Lê Tuyết Tinh vẫn là không cam tâm, "Mẹ, mẹ cảm thấy ba kêu nó đi làm cái gì? Có phải cũng nghĩ cho sắp xếp cho nó một vai hay không?"

"Không thể nào, đoán chừng là báo lớp học cho nó hoặc là để nó đi học." Phương Tri Lễ đặc ý nhếch môi, "Dù sao từ nhỏ đã cùng một đám lưu manh cùng nhau lớn lên, loại thủ đoạn nhỏ này không cần để mắt, mẹ kêu ba con đưa nó đến học một nơi xa một chút học, liền một chút việc gì cũng không có."

"Nó cũng cái tuổi này rồi, ngay cả cấp 3 còn không có tốt nghiệp chẳng? Vậy nó là muốn học cấp 3 hay là đại học?" Nghĩ đến cái này, Lê Tuyết Tinh "Phốc" một tiếng bật cười, "Kỳ thật nó cũng thật đáng thương, được rồi, không để ý tới nó, mẹ, hôm nay con nhìn thấy Mục Đông Lâm, đang bơi lội ở hồ bơi, dáng dấp rất đẹp trai nha!"

Phương Tri Lễ nhăn tình sáng lên, "Con thấy được sao? Cậu ấy nói chuyện với con rồi?"

"Ừm ừm!" trên mặt Lê Tuyết Tinh có chút si mê, "Mẹ, vì cái gì con nhỏ đó có vị hôn phu tốt như vậy?"

"Con thích cậu ấy?"

Lê Tuyết Tinh mặt đỏ lên, có chút xấu hổ gật gật đầu.

Phương Tri Lễ cười một tiếng, ánh mắt lóe ra mấy phần suy nghĩ, nói: "Thích là được rồi, Mục Đông Lâm hiện tại được công nhận người trẻ tuổi ưu tú nhất, đáng đáp tốt gia thế tốt, con trai như vậy cho con nhỏ đó thật sự là đáng tiếc..."

Chương 19: Mơ đi!

Lê Bắc Niệm đi theo Lê Hạo Nhiên vào phòng sách, ông ta ngồi ở đằng sau bàn đọc sách, quay đầu nhìn lại.

"Ba biết trước kia con tự do quen rồi, nhưng dù sao con cũng là con gái của ba, giờ là tháng tư, ba mời cho con một gia sư, con trong đoạn thời gian này học tập cho giỏi, chờ thầy ổn rồi thì đi thi đại học, thi cái đại học đi học."

Lên đại học à...

Đời trước, Lê Hạo Nhiên cũng không có sắp xếp cho mình cái này.

Lúc cô đáp ứng đi làm thể thân cho Lê Tuyết Tinh, liền trực tiếp đi quay phim.

Thời gian nửa năm qua đi, đã là năm thứ hai, ông nội mới sắp xếp cho mình trường đại học tư, nửa làm nửa học mà có được trình độ ngành quản lý công thương rồi cứ như vậy lập gia đình.

Bây giờ, nghe được Lê Hạo Nhiên nói những lời này, Lê Bắc Niệm cười đến mặt mày cong cong, nói: "Được, nhưng trường học tôi muốn tự chọn."

"Hừ, " Lê Hạo Nhiên cười một tiếng, "Con cảm thấy mình có thể thi được, tùy con chọn."

"Ba nói đấy, con muốn thi học viện hí kịch Quang Thành."

Lê Hạo Nhiên ngược lại là có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nói: "Con muốn đóng phim?"

"Vâng, con muốn làm minh tinh."

"Đây cũng không phải vấn đề, nhưng làm minh tinh là rất vất vả, con xác định con muốn làm sao?"

"Con từ nhỏ đến lớn, không có không khổ cực qua." Lê Bắc Niệm nhìn xem Lê Hạo Nhiên, ánh mắt sáng rực, "Hay là nói ba sợ con đoạt danh tiếng con gái bảo bối của ba, không muốn để cho con ra mắt?"

"Nói vậy!" Sắc mặt Lê Hạo Nhiên khó coi, "Con cũng là con gái của ba."

Nghĩ nghĩ, Lê Hạo Nhiên nói: "Nếu con có thể thi được, vậy thì thi đi. Nhưng con phải nhớ kỹ, Tuyết Tinh là con gái của ba, con cũng là con gái của ba, mặc dù con không ở bên cạnh ba lớn lên, nhưng con là máu mủ của ba."

Lê Bắc Niệm khoe môi ngoắc ngoắc, không nói gì.

Lê Hạo Nhiên trông thấy vẻ mặt này của Lê Bắc Niệm, hít một tiếng, nói: "Ba chỉ là muốn nói cho con, con đã cùng Mục gia đính hôn ước, đợi hai năm con thích ứng, liền gả cho Đông Lâm, Mục gia cũng không cho phép có 1 thiếu phu nhân lưu lạc đóng phim ở bên ngoài Thiếu phu nhân, đến lúc đó con vẫn là phải hành quân lạng lẽ, thành thành thật thật từ bỏ, không bằng từ lúc bắt đầu cũng không cần ra mắt, cho khỏe."

Nghe nói như thế, Lê Bắc Niệm trầm thấp cười nhạo một tiếng.

Đời trước cô gả cho Mục Đông Lâm ngắn ngủi ba năm, cô ba lần xem chút mất mạng.

Một lần bị đuổi giết, phía sau lưng bị chém một dao, ra máu nhiều mây mấy chục mũi; một lần bị người chop tới uy hiếp Mục Đông Lâm để đàm phán, cuối cùng đàm phán không thỏa thuận, cô xem chút bị chặt tay; một lần là bị một tổ chức bắt cóc không biết tên, Lê Bắc Niệm thậm chí không biết bọn họ là ai phái tới, cô bị cắt đi đầu lưỡi.

Một lần cuối cùng, cô lại vĩnh viễn bị lưu lại ở trong kho hàng nơi bị vứt bỏ.

Đời này còn muốn cô gả cho Mục Đông Lâm?

Mơ đi!

"Con mặc kệ Mục gia nghĩ như thế nào, về sau sau này sau này hãy nói, hiện tại con muốn thi hí kịch Quang Thành, ai cũng ngăn không được."

Tiếng nói Lê Bắc Niệm kiên định, Lê Hạo Nhiên khoát tay, nói: "Tùy con."

"Vậy thì quyết định như vậy, con đi đây, tạm biệt." Lê Bắc Niệm khoát tay, quay người đi ra phòng sách kia trong chớp mắt, trong lòng vui vẻ.

Bất luận đời trước như thế nào, nhưng trước mắt xem ra, Lê Hạo Nhiên mặc dù đối với mình không có tình cảm, nhưng đối với mình cũng không có hà khắc đến như trong tưởng tượng của cô.

Nhưng mà, ông ta y nguyên không phải cha của cô.

-

Ngày thứ hai, Lê Hạo Nhiên liền ném cho cô một đồng tài liệu lớn, còn cho cô mời một gia sư.

Đời trước Lê Bắc Niệm cũng là có chút căn bản, một đồng học xong cũng là không phí sức lắm.

Thì ra tưởng rằng mình phải cầm đầu một mực học tới thi đại học, nhưng ai biết, học được không đến ba ngày liền bày ra một việc lớn.

"Bác Niệm à, xong rồi xong rồi! Cha em bị bắt, người kia nói tới tìm chị!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vừa nhìn liền biết là làm lính

Lúc Lê Bắc Niệm nhận được cú điện thoại này, cả người gần như từ trên giường nhảy lên, khó mà tin được nói: "Cái gì! Ai vậy, lại dám bắt cha nuôi chị?"

"Anh cũng không biết! Nhưng người kia dẫn một đám người tới, cầm bông tai của em tới tìm em, nói em xâm phạm tới đại ca bọn họ, con nhỏ này, người nào không đụng lại đi đụng nhân vật có lai lịch lớn như vậy, có ngon thì chị đụng em nè!"

Tri Hải Lăng đáng vẻ khóc không ra nước mắt, sốt ruột đến dậm chân, Lê Bắc Niệm gần như có thể tưởng tượng đến bộ dạng hiện tại của anh là gì.

Lê Bắc Niệm choáng váng, nghe được lung bùng, "Cái gì á, chị xâm phạm ai vậy chị xâm phạm! Chờ một chút, bông tai?"

Lập tức từ trên giường đứng lên, Lê Bắc Niệm soi tấm gương một cái, phát hiện chiếc bông tai mã não như con rắn đeo trên lỗ tai mình thiếu một cái.

Nhưng, lúc nào mất cô cũng không biết ta!

Đôi bông tai này là cha Tri Hải Lăng, cũng là cha nuôi Tri Đại Lực từ nhỏ đem cô nuôi đến lớn tự tay làm cho cô.

Tri Đại Lực nổi danh là người có tay nghề phương viên trăm dặm, trong giới cũng là nổi danh, quan hệ cũng khá nhiều, rất ít người dám trêu chọc mới đúng.

Giờ bị bắt?

Lẽ nào lại như vậy!

"Em chờ, chị lập tức đến!"

Lê Bắc Niệm dọn dẹp một chút, nhưng mở ra tủ quần áo tất cả đều là những cái đầm váy lộng lẫy xinh đẹp, nhãn mác của từng cái vẫn còn!

Quan trọng nhất chính là, những cái này vừa nhìn đã biết là cho người có tuổi mặc, trưởng thành đến mức cho mẹ nuôi cô mặc cũng được!

"Hai mẹ con này, thật mẹ nó đáng ghét!"

Cuối cùng, Lê Bắc Niệm vẫn là lật ra áo dài quần dài không đáng chú ý của mình mang tới đi ra cửa.

Cô từ nhỏ đã bị lừa bán, qua tay nhiều người ăn cơm mấy nhà, đến lúc 13 tuổi, mới bị một nhà Tri Đại Lực nhận nuôi, thành người không có hộ khẩu.

Tri Đại Lực một nhà đều là xã hội đen, nhưng đối với cô lại là vô cùng tốt, nhất là Tri Hải Lăng, có ăn ngon chơi vui chắc chắn sẽ không thiếu đi mình một phần nào.

Đời trước, dưới tình huống cô không biết rõ tình hình, Lê Hạo Nhiên cho người đi ném cho một nhà Tri Đại Lực 100 ngàn, liền tuyên bố Lê Bắc Niệm cùng một nhà họ đoạn tuyệt quan hệ.

Trì Đại Lực nổi danh thù dai, đã là đoạn tuyệt chính là đoạn tuyệt, sau đó không còn quan hệ.

Lê Bắc Niệm đã từng muốn đi giải thích qua, nhưng lúc đến lần nữa, họ đã dọn nhà.

Sau đó, sướng vui giận buồn lại không ai cùng với cô chia sẻ.

Bị thương uất tức, cũng không có người an ủi cô, mãi cho đến chết.

Tất cả mọi người nói, sau khi cô về tới Lê gia, đạt được tất cả những gì con gái muốn, nhưng chỉ có Lê Bắc Niệm tự mình biết, cô đã mất đi tất cả.

Đón xe chạy tới chỗ kia, đi ra ngoài mua cái mũ lưỡi trai, đem đầu tóc toàn bộ chụp hết trong đầu, liền lần theo cái đường trong ký ức hướng Trì gia mà đi.

Vừa vào cửa, Trì Hải Lăng liền hướng về phía mình chạy tới.

Bây giờ Trì Hải Lăng chỉ có 18 tuổi, nhìn tuổi trẻ lại nông nổi.

Trên cánh tay xăm hình rồng thần vẩy đuôi dọa người, nhưng là đáng người lại gầy yếu giống là cây gậy.

Nhìn thấy Lê Bắc Niệm giống như là nhìn thấy một ngọn cỏ cứu mạng, nói: "Bắc Niệm à! Cuối cùng chị cũng tới, cha em bị bắt, nói ba tàng trữ vũ khí trái với quy định, muốn đem ba giam lại, vậy phải làm sao bây giờ!"

"Bình tĩnh một chút, người đó đáng đáp ra sao?"

"Lại cao, lại xấu, lại đen!" Trì Hải Lăng tức giận, "Vừa nhìn liền biết là làm lính!"

"Cao ra sao? Xấu ra sao? Đen ra sao?"

"Rất cao, rất xấu, rất đen!"

Lê Bắc Niệm: "... Em có thể đi chết!"

Trì Hải Lăng một mặt uất ức, lúc đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân chinh tề.

Quay đầu nhìn lại, hai nhóm bóng dáng trắng tấp đi tới, động tác đều chỉnh tề, khí thế mạnh mẽ áp bức người khác, giày gỗ nhịp nhàng mặt đất, phát ra tiếng bước chân "Cốc cốc cốc".

Đây là... Quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Là cô khinh bạc anh, hay anh khinh bạc cô

Những người đến dù chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng nghe tiếng bước chân có thể đoán được bọn họ đều là những người được huấn luyện kỹ càng, không phải người trong quân đội thì cũng là tổ chức nào đó.

Người đến không nhiều, nhưng khí thế không nhỏ.

Lê Bắc Niệm mặt mày đều nhăn lại hỏi: "Là bọn họ sao?"

"Đúng!" Trì Hải Lăng một vòng nhìn mấy người, tức giận hô: "Các người đưa cha tôi đi đâu rồi!"

Không có một ai trả lời, mấy người đứng phía trước tách ra, một người đàn ông thân ảnh cao lớn bước ra phía trước.

Khuôn mặt đoan chính, khí thế bất phàm, làn da màu đồng rắn chắc, đôi mắt tinh tường sáng rực.

"Đây chính là người mà anh nói vừa cao vừa xấu vừa đen?"

Lê Bắc Niệm thật hoài nghi ánh mắt thẩm mỹ của Trì Hải Lăng!

Người này vừa cao vừa đen cô đồng ý, nhưng người ta có chỗ nào xấu!

Tri Hải Lăng cảnh giác nhìn người đàn ông mặc áo đen phía trước, thấp giọng nói:

"Còn không đẹp trai bằng một phần mười anh, chẳng lẽ không được coi là xấu?"

Lê Bắc Niệm: "..."

Cố Minh Dĩ bước lên trước một bước, ánh mắt trực tiếp rơi xuống người Lê Bắc Niệm, hỏi:

"Cô chính là con gái nuôi Tri Đại Lực à?"

"Các anh tìm tôi, có chuyện gì không?" Lê Bắc Niệm nhìn anh, trong lòng âm thầm cảnh giác,

"Tôi hình như không quen biết anh."

"Lê tiểu thư, cô không biết tôi rất bình thường, nhưng chuyện cô khinh bạc thủ trưởng chúng tôi là sự thật."

Cố Minh Dĩ vừa nói vừa lấy ra giấy tờ chuyên dụng có kí hiệu quân đội trên đó có ba chữ to nổi bật:

LỆNH TRUY NÃ

Anh đem tờ giấy mở ra đưa đến trước mắt cô nói:

"Thủ trưởng quân đội đồng chí Mục Tây Thần bị một cô gái độ tuổi tầm mười tám khinh bạc, tra ra, cô gái này tên Lê Bắc Niệm, xâm phạm nghiêm trọng linh hồn to lớn của Thủ trưởng, còn thuận tay lấy quần áo của Thủ trưởng, hành vi phạm tội nghiêm trọng, đặc biệt phát lệnh truy nã."

Đồng chí Mục Tây Thần?

Lê Bắc Niệm thầm đọc lại cái tên này, mặt mày trầm xuống.

【 "Cô sẽ không phải vẫn nghĩ người đêm hôm đó Đồng Lâm ca à?" 】

Trước khi chết, thanh âm mềm mại của Lâm Khả Nhu vẫn còn văng vẳng bên tai.

【 "Đồng Lâm ca sở dĩ không động vào cô, là bởi vì người anh ấy yêu là tôi, chỉ là tôi thật không nghĩ tới, cô sẽ đói khát đến mức chưa cưới đã vượt qua giới hạn lại không cẩn thận để dính bầu..." 】

【 "Cô luôn miệng nói yêu Đồng Lâm ca, đây là biểu hiện yêu anh ấy của cô sao?" 】

【 "Mục Tây Thần nếu như anh ta biết cô lưu lại huyết mạch của anh ta, anh ta sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?" 】

Là hần, Mục Tây Thần, là Mục Tây Thần...

Đời trước cô từng nghe qua, người đàn ông đọc lại độc vãng, thanh danh bại hoại.

Là người đầu tiên trong nước làm chức Thiếu tướng khi tuổi còn trẻ như vậy, nhưng bản thân anh lại không coi trọng tiền đồ của chính mình, không hiểu vì lý do gì xuất ngũ rất sớm.

Nguyên nhân cụ thể Lê Bắc Niệm không biết, nhưng cô nhớ kĩ nhất một điều về anh ở đời trước, Mục Tây Thần là phạm nhân bị xử tử hình.

Mục Tây Thần chết, khiến cho tất cả mọi người đều thổn thức.

Ai có thể nghĩ đến, một thanh niên trẻ tuổi tiền đồ như gấm, Thiếu Tướng nổi danh, cuối cùng lạc lối, chết dưới họng súng quốc gia?

Vốn Lê Bắc Niệm chưa từng gặp qua vị em chồng này đã vì cái chết của anh mà đồng tình, lại không ngờ được anh lại trở thành nguyên nhân cái chết của cô!

Một phạm nhân nhận án tử hình, sao có thể khiến cho cô mang thai, cuối cùng cô bị chết, một xác ba mạng...

Cố Minh Dĩ nhìn thấy cô đứng ngây ra, vung tay với mấy người phía sau: "Đưa người đi."

"Uy uy uy! Các người không thể làm như vậy được, mấy người là ai, sao lại tùy tiện bắt người!"

Tri Hải Lăng nhìn thấy tình hình vội vàng hô lên.

Cố Minh Dĩ nhìn vậy, tiếp tục khoát tay: "Đều đem đi hết."

"Chính tôi tự đi." Lê Bắc Niệm cực kỳ tinh táo nói, "Tôi ngược lại muốn hỏi rõ một chút, là tôi khinh bạc anh ta hay anh ta khinh bạc tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sửa chữa???

Ngay lúc Lê Bắc Niệm vừa dứt lời, phía sau liền vang lên tiếng bước chân trầm ổn cùng thanh âm lười biếng.

"Thật sao?"

Một người đàn ông đi đến, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, gương mặt tuấn mỹ như tượng, giữa hai hàng lông mày nhàn nhạt hờ hững, vô hình lộ ra khí thế xa cách khó gần.

Đứng lặng lẽ ở đó, cao lớn thẳng thắn như một ngọn núi, chỉ có thể ở dưới ngưỡng vọng.

"Thủ trưởng!"

Mấy người đàn ông đứng quanh cùng nhau lên tiếng, thanh âm đột ngột lại vang dội khiến người khác không kịp chuẩn bị mà giật nảy mình.

Mà đúng lúc này, người đàn ông được gọi là Thủ trưởng kia dừng chân lại.

Một đôi mắt phượng dài hẹp, thâm thúy mà sáng tỏ, con ngươi màu đen nhánh, khí thế quét một vòng cuối cùng rơi trên người cô gái trẻ tuổi đứng giữa kia.

Ánh nhìn sắc bén phóng đến, nhàn nhạt lướt qua, giống như một viên đạn bay thẳng vào linh hồn khiến tim Lê Bắc Niệm bỗng nhiên nảy một cái.

"Là anh!"

Mấy ngày trước, người đàn ông cô gặp phải ở bên cạnh hồ bơi Mục gia chính là Mục Tây Thần!

Một thân quân trang, đội ngũ bên cạnh, lại có điệu bộ này.. người đàn ông trước mắt lại là người phạm nhân bị xử tử hình của Mục gia!

Tâm Lê Bắc Niệm trầm xuống, có chút ngưng trọng nhìn người đàn ông trước mặt.

Mười năm tại ngũ, mười năm tôi luyện trên người anh phát ra cảm giác không giận mà uy nghiêm, phá lệ bức người.

Dù đứng bất động, quanh thân lại tản mát ra khí thế nguy hiểm khiến người bình thường không dám đến gần, lệ khí lãnh lẽo.

Người này có vẻ đã tận lực thu lại khí tràng, nhưng loại khí thế kiểu này vẫn không dễ dàng mà che giấu được.

Lê Bắc Niệm tâm run lên, hỏi: "Mục Thủ trưởng, lần trước không biết thân phận chân thật của anh, vô tình đắc tội, nhưng tôi không phải là cố ý, mà thực ra tôi cũng không làm chuyện thương thiên hại lý gì, anh tại sao muốn bắt cha mẹ nuôi tôi?"

Mục Tây Thần mắt đen thâm trầm, chậm chậm bước đến trước, chậm chậm nói:

"Cô cho rằng cô nói không phải cố ý, liền có thay đổi tổn thương mà cô đem đến cho tôi sao?"

Lê Bắc Niệm thực sự khó hiểu, buồn bực lớn tiếng phản bác:

"Tôi đã làm gì tổn thương anh!"

Mục Tây Thần ánh mắt trong sạch rõ ràng nhìn đến người bên cạnh, thản nhiên nói:

“Đọc lại.”

Cố Minh Dã tuân lệnh, mở ra lệnh truy nã trên tay, đọc rõ ràng rành mạch:

“Thủ trưởng quân đội đồng chí Mục Tây Thần bị một cô gái độ tuổi tầm mười tám khinh bạc, tra ra, cô gái này tên Lê Bắc Niệm, xâm phạm nghiêm trọng linh hồn to lớn của Thủ trưởng, còn thuận tay lấy quần áo của Thủ trưởng, hành vi phạm tội nghiêm trọng, đặc biệt phát lệnh truy nã.”

Linh hồn ... To lớn...

Lê Bắc Niệm trừng mắt, kinh ngạc nhìn anh, ngay sau đó mặt mũi liền đỏ bừng.

Vừa rồi chỉ tận lực chú ý không biết vị Thủ trưởng này là ai, cũng chưa từng để ý từng câu chữ khác.

Nhưng bây giờ, người đã đứng trước mặt, luôn miệng một hai nói mình khinh bạc linh hồn to lớn của anh ta...

Móa!

Thật mẹ nó to lớn!

Lớn?

Phi!

"Anh..." Lê Bắc Niệm trên mặt bỗng nhiên nóng hổi, "Anh còn có mặt mũi nói như vậy!"

Cố Minh Dĩ cũng nhin không được chăm chú nhìn thêm, trong lòng tâm hồn hóng bát quái đang hùng hực cháy.

Có chuyện a, nhìn một nữ sinh bé xiu mới bao nhiêu tuổi sẽ không phải cùng Thủ trưởng của anh phát sinh quan hệ gì không tiện nói chứ?

"Mặt? Có."

Mục Tây Thần nhìn xem Lê Bắc Niệm, chừng chặc đang hoảng trả lời.

Tri Hải Lăng thiếu chút cười ra tiếng, mà Lê Bắc Niệm lại là càng là ghen đỏ mặt, nhìn anh chăm chăm cắn chặt răng.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xin lỗi, thành ý?

"Mục Thủ trưởng, chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà phát Lệnh truy nã, không cảm thấy anh đang cố tình làm lớn chuyện sao?"

Mục Tây Thần lại ním môi, chậm rãi nói: "Cô cảm thấy là chuyện nhỏ, nhưng đối với tôi đây là tổn thương vô cùng to lớn."

Tổn thương to lớn?

Móa!

Người đàn ông này thật không biết xấu hổ!

Cô còn chưa kiện cái linh hồn to lớn của anh làm bản mất cô đâu, còn đòi phát Lệnh truy nã, đây là muốn làm ác nhân cáo trạng trước?

Lê Bắc Niệm không nhịn được nữa, cắn răng gầm nhẹ:

"Anh đến cùng muốn thế nào?"

"Cho cô hai lựa chọn!" Mục Tây Thần tiếng nói lạnh nhạt, mỗi chữ mỗi từ chậm rãi nói,

"Thứ nhất, bắt lại, đánh một trận, cho hả giận."

Giọng nói trầm ổn lại khiến Tri Hải Lăng không nhịn được rung mình một cái.

Danh tiếng của Mục Tây Thần không nhỏ, miệng nói đánh, cũng không phải đánh giống người thường!

"Thứ hai thứ hai!" Tri Hải Lăng vội vàng hỏi.

Tri Hải Lăng nói xong đến gần cô, nhỏ giọng thì thầm:

"Người này tay chân nhìn là biết không phân nặng nhẹ, có thể cũng đã từng giết người, vạ nhất già đồ lơ tay đem em đánh chết, vậy không ổn rồi!"

Lê Bắc Niệm bị Trì Hải Lăng hù dọa, ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Thứ hai là gì?"

Mục Tây Thần mặt mày bất động, thần sắc không một chút gợn sóng,

"Thứ hai, nói xin lỗi với linh hồn to lớn của tôi."

Lê Bắc Niệm nhanh chóng đỏ mặt.

Lưu, mạnh!

Mục Tây Thần nhìn qua gương mặt đỏ bừng của cô, con ngươi sắc bén như chim ưng, tại nơi sâu nhất ẩn hiện chút hứng thú.

Nhưng cực kì nhạt, thoáng cái liền biến mất.

Trì Hải Lăng lần đầu tiên nhìn thấy Lê Bắc Niệm trong chốc lát đỏ mặt nhiều lần như vậy.

Mặc dù không biết bọn họ nói đến linh hồn to lớn là gì, nhưng có vẻ như là thứ gì rất xấu hổ sao?

Trì Hải Lăng nhẹ nhẹ khều Lê Bắc Niệm nói:

"Thứ hai, thứ hai, mạng sống là quan trọng nhất a Bắc Niệm!"

Lê Bắc Niệm ngẩng đầu lên, nhìn người đứng cách đó không xa, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, bộ dáng vẫn ung dung.

Cả người đứng thẳng ở đó, bắt đầu tỏa ra khí tức nguy hiểm, dồn dập ép tới, khiến cô không thể không quyết định.

"Tôi cùng với anh lớn..." Lê Bắc Niệm không thể nào mở miệng nói tiếp đỏ mặt, "Lớn..."

"Ta biết nó rất lớn." Mục Tây Thần nhìn qua cô, thỉnh thoảng mở miệng nói.

Lê Bắc Niệm trì trệ, cố gắng để cho mình trấn định một chút, nói: "Cha mẹ nuôi tôi đâu?"

"Không biết, tôi đã thả bọn họ đi."

Lê Bắc Niệm buông lỏng một hơi, nhân vật lớn như Mục Tây Thần, cũng không cần lừa gạt mình.

"Tôi nói xin lỗi với, anh sẽ hủy bỏ lệnh truy nã sao?"

Mục Tây Thần có chút nhướn mày, bộ dáng giống như cười mà không phải cười, "Xem tâm tình."

Lê Bắc Niệm cảm thấy có chút ghen ghét, nhưng là cũng biết mình không có quyền bàn điều kiện với anh."

Phi!

Không phải chỉ là nói lời xin lỗi sao, xin lỗi liền xin lỗi!

Nhìn chằm chằm Mục Tây Thần, Lê Bắc Niệm tận lực để cho mình nhìn thành khăn một chút, nói: "Thật xin lỗi."

Mục Tây Thần dù vội vẫn ung dung đứng đấy, nhướn nhướn mày, tiếng nói nhẹ nhàng chậm chạp, nói: "Thành ý?"

Thành ý?

Lê Bắc Niệm cắn cắn môi, lộ ra biểu tình bị chiếm tiện nghi, hai mắt nhắm lại, thấy chết không sờn.

Rất nhanh cô bước lên hai bước, đến trước mặt anh ngồi xổm xuống.

Tất cả mọi người thấy cô đột nhiên xuất hiện động tác như vậy cảm thấy có chút không hiểu, kỳ quái mà nhìn cô.

Trì Hải Lăng đột nhiên giống như đã biết, linh hồn to lớn bọn họ nói đến rốt cuộc là ý gì!

Quả nhiên, Lê Bắc Niệm sau khi ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm hạ bộ nhô lên giữa hai chân anh, vô cùng tha thiết nói: "Đại ca, thật xin lỗi, tôi sai rồi."

Mục Tây Thần thân thể cứng đờ, khẽ giật mình.

Chương 24: Quân du côn chính quy

Lê Bắc Niệm nhắm mắt lại, ôm ngực, thái độ như móc tim móc phổi khẩn thiết nói:

"Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi không nên mạo phạm đại ca, để đại ca bị sợ hãi, tôi ở đây cực kì áy náy xin lỗi đại ca."

Một đồng thuộc hạ bên cạnh, có người không có lá gan lớn nghẹn cười đến đỏ bừng cả mặt, có người yên lặng đến quay mặt vào tường đấm đấm.

Mục Tây Thần cả người cứng ngắc, mặt mũi cương nghị bắt đầu xuất hiện màu đỏ.

Vô ý thức lui về sau mấy bước, Mục Tây Thần nhìn chằm chằm cô gái ngồi xổm trước mắt, nhin không được hỏi: "Cô đang làm cái gì?"

Nghe thấy người hỏi, Lê Bắc Niệm ngẩng đầu nhìn.

Vừa nhìn đã thấy trên da thịt vốn màu lúa mạch khỏe mạnh của Mục Tây Thần đã dần chuyển đỏ.

Trong lòng kiên định xem chút đã bật cười.

Người đàn ông này,...không phải là đang xấu hổ đó chứ!

Nhìn mọi người xung quanh một cái, Lê Bắc Niệm cực kì bình tĩnh nói: "Xin lỗi a!"

Mục Tây Thần nghe vậy, trên mặt càng là biểu cảm khó khăn, cắn răng gằn giọng nói:

"Xin lỗi thì xin lỗi, mắt cô lại nhìn đi đâu?"

Lê Bắc Niệm kim nén, chăm chú nhìn anh, điệu bộ cực kì nghiêm túc nói:

"Tôi đang nhìn đại ca của tôi, cũng chính là linh hồn to lớn tôn quý của anh."

Sau lưng Mục Tây Thần, một đám lính đặc chủng được huấn luyện cực kì nghiêm chỉnh, giờ phút này đều loạn thất bát tao, nghẹn đến đỏ cả mặt, cả người run rẩy kim nén, nhưng tận lực cắn răng, không dám phát ra chút tiếng động nào.

Tri Hải Lăng không có tốt chất tốt như vậy, trực tiếp lẩn lộn cười ra tiếng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Mục Tây Thần, lập tức ngậm miệng, đưa tay chặn trên miệng, chặn vẫn dầm dẫm lên đất.

Mục Tây Thần một đời oanh liệt, nhiều năm lăn lộn ăn sương nằm gió, chưa gì chưa trải qua.

Hiện tại tâm trạng cực kì buồn bực, trước ngực, trong tim nghẹn khuất, không biết nên phát tiết như thế nào khó chịu không nói nên lời.

Nhưng mà biết sao được, đây là do chính anh yêu cầu người ta xin lỗi, lại bắt người ta thể hiện thành ý, ai biết người ta lại thành ý đến bậc này.

Mục Tây Thần suốt bao nhiêu năm sống trên đời, ngày hôm nay đã làm ra chuyện ngu xuẩn nhất mà cả đời anh không thể nào quên được.

Tức giận nhắm chặt mắt, Mục Tây Thần cắn răng, thấp giọng quát: "Đứng lên!"

Tiếng hô trầm thấp mang theo khí thế không được trái lời.

Lê Bắc Niệm trước giờ đều là một người thức thời, nghe vậy, ngoan ngoãn đứng thẳng người lên.

Cô nhìn mặt Mục Tây Thần, không tự chủ được cong cong khóe môi, lại lập tức che giấu, ho nhẹ một tiếng hỏi:

"Thủ trưởng, tôi xin lỗi đã rất có thành ý, anh cảm thấy như thế nào?"

Mục Tây Thần cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: "Thành ý của cô, tôi không cảm giác được, bắt quá tôi ngược lại nghĩ đến một biện pháp tốt."

Lê Bắc Niệm nhìn Mục Tây Thần, mơ hồ cảm giác được có chút bất thường, cảnh giác hỏi: "Cái gì?"

"Cô hôn chỗ nào của tôi, tôi liền hôn chỗ đó của cô."

Một câu, lại là khiến Lê Bắc Niệm trừng lớn mắt.

Hôn... Hôn?!

"Phi! Tôi lúc nào hôn!" Lê Bắc Niệm cảm thấy oan uổng, "Tôi chính là không cần thận đụng một cái thôi mà!"

"Không cần thận, đụng một cái? Vậy tôi cũng không cần thận đụng lại!"

"Móa, " Lê Bắc Niệm vừa thẹn vừa tức, đỏ bừng cả khuôn mặt, "Anh mẹ nó không phải quân nhân sao, lưu manh như vậy anh làm sao có thể leo lên được cái vị trí Thiếu Tướng này!"

Quả nhiên, lời đồn vẫn là có chỗ đáng tin cậy, người điên trước mắt này cái gì mà Quân nhân chính quy anh ta phải là một cái Quân du côn chính quy...!

Nhìn thấy Lê Bắc Niệm phản ứng vậy, Mục Tây Thần lấy lại cảm giác thư thân.

Lưu manh?

Cái này gọi lấy đạo của người, trả lại cho người!

Cần cần môi đó, hướng Lê Bắc Niệm cất bước tiến lên một bước, nói:

"Nói như vậy, cô là không muốn?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thành tâm thành ý nói xin lỗi tôi

"Nói nhảm!" Lê Bắc Niệm hét vào mặt anh, "Làm gì có cô gái nào nguyện ý để người xa lạ đụng chạm a!"

"Thế nhưng là cô đụng chạm tôi, " Mục Tây Thần thanh tuyến từ tính, ngữ điệu chậm chạp, mang theo vài phần nhàn nhạt trên tức, "Xem thái độ này của cô xem, còn không biết xấu hổ luôn miệng nói mình rất có thành ý?"

Lê Bắc Niệm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hỏa khí đang cháy hùng hực.

Mục Tây Thần ý đồ không nói ra rõ ràng, nhưng từ vẻ mặt, ánh mắt của anh, còn có ý tứ bên trong lời nói, để cho mọi người hiểu được: Anh, muốn, làm, cô!

"Tích tích "

Túi quần Cỏ Minh Dã đột nhiên nhẹ nhàng chấn động một cái, anh cảm máy truyền tin lên, nhìn mấy lần, sắc mặt thay đổi ngưng trọng.

"Thủ trưởng." Cỏ Minh Dã kêu lên.

Mục Tây Thần quay đầu, Cỏ Minh Dã đã tiến lên đây, thấp giọng thì thầm.

"Biết." Mục Tây Thần nhàn nhạt ứng một tiếng, "Cậu giải quyết."

"Rõ."

Lê Bắc Niệm nhìn vậy, thu lại vẻ mặt, nịnh nọt nói: "Mục thủ trưởng, nếu không chúng ta thương lượng?"

"Ừm?"

Lê Bắc Niệm nhìn anh, nụ cười trên mặt cố gắng mở rộng, gần từng chữ:

"Khiến anh bị sợ hãi là tôi không đúng, nhưng là chúng ta làm như vậy cũng không phải biện pháp ổn thỏa, anh lại bận rộn như vậy..."

"Không sao, tôi trực tiếp đem lệnh truy nã phát ra ngoài, để người đến bắt cô là được rồi, đỡ tốn thời gian công sức."

Lê Bắc Niệm lời ghen lại trong cổ họng, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Mục Tây Thần đẩy mắt xẹt qua mấy phần hứng thú, chớp mắt biến mất, khó mà chú ý đến, nói tiếp:

"Bất quá tôi vẫn muốn cô thành tâm thành ý nói lời xin lỗi."

"Anh..."

Nhưng Lê Bắc Niệm còn chưa kịp nói, liền bị anh cắt ngang.

"Hôm nay không còn kịp rồi, hôm nào lại tìm cô đòi lại."

Lê Bắc Niệm cảm thấy kinh hãi, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại.

Hôm nào?

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Cô sau đây sẽ đưa một nhà Trì Đại Lực dọn đi chỗ khác, còn cô dù sao mấy ngày đến cũng sẽ phải về bên Lê gia, Mục Tây Thần dù có lợi hại đến mức nào đi chăng nữa cũng sẽ không thể tra ra được cô là con gái Lê gia.

Nghĩ nghĩ, Lê Bắc Niệm cười đến rục rỏ, nói:

"Cũng chỉ có thể như vậy rồi, anh bận rộn, lần tiếp theo có cơ hội sẽ gặp lại!"

Mục Tây Thần ánh mắt sắc bén, tựa hồ mang đã nhìn thấu hết suy nghĩ của cô, bên môi hình như có đường cong lướt qua, còn không đợi thấy rõ, anh liền quay người, cùng một đám đàn ông thân hình mạnh mẽ rần rồ, dần dần từng bước đi xa.

Lê Bắc Niệm có chút run rẩy, người này này... Sẽ không phải là đã biết thân phận cô chứ à?

Không, không có khả năng.

Nếu là đã biết, anh khẳng định sẽ đi Lê gia tìm cô, cần gì đến bên nhà Trì Đại Lực?

Mục Tây Thần rời đi một lúc, Trì Hải Lăng mới lén lút đi ra ngoài thò đầu nhìn chung quanh, xác thực không có bóng người nữa, thở dài một hơi, nói:

"Cuối cùng đã đi, ông trời của ta, em làm sao vậy, nhân vật cường thế như vậy, em còn đi hôn người ta cái chỗ kia, em." Trì Hải Lăng mặt đỏ lên, giấy lát liền một mặt thẹn thùng, uốn éo eo nói: "Thật biến thái nha!"

Lê Bắc Niệm đen mặt lại, cắn răng đưa tay nắm chặt lỗ tai anh.

"A a a! Cô nài nài thả anh ra, anh sai rồi sai sai..."

"Tên điên này, chờ lấy đi, sớm muộn cũng chết thảm!" Lê Bắc Niệm hung hăng cắn răng, "Lưu manh đáng chết, đồ lưu manh, quân du côn, không biết xấu hổ!"

Trì Hải Lăng không nén được, lại một lần nữa lớn tiếng bật cười.

Đang muốn nói chuyện, đột nhiên liền nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Lê Bắc Niệm cùng Trì Hải Lăng đều bị chấn động, lúc này im lặng.

Trì Hải Lăng một bộ muốn khóc, nói: "Anh ta không phải đi rồi sao, tại sao lại quay lại rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sợ bóng sợ gió một hồi

Tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng cảm thấy quen thuộc.

Lê Bắc Niệm và Trì Hải Lăng thở phào một hơi, cùng nhìn ra ngoài cửa.

Trì Đại Lực và vợ Đường Tiểu Cách cùng nhau trở về, tâm tình nhìn qua có vẻ không tệ lắm.

Lê Bắc Niệm lúc nhìn thấy cặp vợ chồng này, tim muốn thất lại, cảm giác áy náy, tự trách và xấu hổ đua nhau tràn đến.

Lúc nhìn thấy Trì Hải Lăng cô cũng không có nhiều cảm xúc như vậy.

Nhưng mà một đôi vợ chồng này từ năm mười ba tuổi bắt đầu nuôi cô, móc tim móc phổi ra cho cô, cuối cùng lại bị con gái mình cực khổ nuôi lớn đuổi đi như ăn mày, dùng mười vạn đồng ném vào mặt, đoạn tuyệt quan hệ.

Dù việc kia không phải đích thân cô làm, nhưng là lấy danh nghĩa của cô, đối xử với Trì Đại Lực và Đường Tiểu Cách như vậy.

Bọn họ đối đãi với cô khác gì con gái ruột, thời điểm mười vạn đồng kia đưa tới khiến bọn họ có bao nhiêu thất vọng cùng đau khổ!

Nhìn thấy Lê Bắc Niệm, Trì Đại Lực kinh ngạc

"Bắc niệm, sao con lại trở lại?"

Đường Tiểu Cách chỉ cảm thấy kinh hi, trực tiếp tiến lên ôm Lê Bắc Niệm, "Bắc Niệm, mẹ nuôi nhớ cô muốn chết!"

Lê Bắc Niệm bỗng nhiên bị đè ép, thiếu chút nữa té ra trên đất, tâm trạng vừa rồi bị ép bay đi hơn phân nửa.

Trì Đại Lực, đúng là Đại Lực khí lực rất lớn.

Mà Đường Tiểu Cách, kì thật không hề nhỏ chút nào.

Thân cao mét tám, thể trọng gần hai trăm cân, cả người vừa tròn vừa đáng yêu.

Một đôi mắt to tròn, nhìn vô cùng hoạt bát linh động.

Chỉ là, Lê Bắc Niệm không chịu nổi ôm ấp kiểu này, khó khăn thở ra, Lê Bắc Niệm nói:

"Này, mẹ nuôi...con...chịu không nổi..."

Đường Tiểu Cách cười haha, đứng thẳng người vỗ lưng cô, nói:

"Nhìn thể trạng con xem, nên cố gắng luyện tập một chút!"

Trì Hải Lăng yên lặng nuốt ngụm nước bọt lùi về phía sau, nói:

"Cha mẹ, hai người không phải bị bắt đi sao?"

Đường Tiểu Cách tự đi rót cho mình ly nước, lộc cộc lộc cộc uống sau đó mới nói:

"Là hiểu lắm a, bọn họ nói bắt bọn ta đi ngồi tù, trên thực tế là tìm chúng ta nói chuyện làm ăn."

"Làm ăn?" Trì Hải Lăng ngây ngốc, "Người như vậy cùng chúng ta có thể làm ăn cái gì, anh ta không phải ăn cơm quốc gia sao? Loại người công tác so với chúng ta chính là hai đường thẳng song song không có gì tương đồng, này làm sao..."

"Cha cũng không biết, nhưng nhìn bộ dáng, tiểu tử này có vẻ trầm tĩnh nghiêm túc." Trì Đại Lực ngập một cái, "Sáng sớm đã bị đánh thức, lão tử đi ngủ."

Nhìn bộ dáng quen thuộc của Trì Đại Lực, tâm Lê Bắc Niệm cảm thấy thật ấm áp.

Ở trước mặt bọn họ, Lê Bắc Niệm mới có cảm giác gia đình chân chính.

Thân thiết, tự nhiên, không cần trái lo phải nghĩ xem có chỗ nào không ổn, không suy tính thiệt hơn cùng so đo âm mưu dương mưu.

Nhìn tình trạng hai bên, ở Lê gia sống thật mệt mỏi!

"Ngủ cái gì mà ngủ, con gái vừa trở về không ngồi mà tâm sự." Đường Tiểu Cách không nhịn được đem Trì Đại Lực kéo xuống ngồi trên ghế, nói:

"Bắc Niệm a, cùng mẹ nói chuyện một chút, bên kia sinh hoạt thế nào?"

"Cái kia còn phải hỏi sao, khẳng định chất lượng sinh hoạt rất tốt a!" Giọng điệu Trì Hải Lăng mang theo chút ước ao ghen tị vang lên.

Lê Bắc Niệm nghe vậy, nhin không được cười khổ một tiếng.

"Bọn họ đối với con không tốt?" Nhìn thấy vẻ mặt Lê Bắc Niệm, Trì Đại Lực mặt trầm xuống, "Bọn họ nói sẽ đối tốt với người con, cha mới đồng ý để

bọn họ mang con đi!"

Không tốt, mặc dù nhìn chất lượng sinh hoạt tốt hơn xa hoa hơn, nhưng là người ở đó ngoại trừ ông nội, căn bản cũng không có người nào coi cô là người nhà.

Ở chung một nhà với một lão cha không mấy yêu thương mình, cùng với mẹ kế và đứa em khác mẹ thích chiếm tiện nghi, thực sự là không ổn chút nào!

Nhưng nếu nói ra, cha mẹ nuôi khẳng định sẽ khổ sở, sẽ nổi nóng, sẽ tự trách.

Tri Đại nói không chừng sẽ còn dưới con nóng giận đi qua bên Lê Gia đại náo một trận.

Cái này không thể được.

Nghĩ nghĩ, Lê Bắc Niệm thì thầm: "Cũng không phải tệ lắm, chỉ là không có tình cảm, không bằng cùng cha nuôi mẹ nuôi cùng một chỗ tự tại."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mẹ nó! Thật xui xẻo

Nghe thấy Lê Bắc Niệm nói mấy lời, Đường Tiểu Cách yên tâm hơn chút nói:

"Đổi với con không khát khe là được, mọi thứ đều một thời gian quen thuộc, quá trình này chắc chắn sẽ không nhanh như vậy, con bây giờ trở lại Lê gia mới chưa đến một tuần lễ à? Không vội, chậm rãi dung hợp liền tốt."

Lê Bắc Niệm đòi trước cũng nghĩ như vậy, thế nhưng lại chờ được tin Lê Hạo Nhiên vì tốt cho cô, đoạn tuyệt quan hệ với một nhà Tri Đại Lực.

"Cha, con sẽ cố gắng cùng bọn họ hòa hảo chung sống, nếu như không phải là bởi vì hai người tâm niệm để con đoàn tụ với cha ruột, đời này con cũng không muốn cùng mọi người tách ra."

Đường Tiểu Cách nghe được lòng chua xót, nói:

"Con đứa nhỏ này nói cái gì ngốc như vậy, mặc dù chúng ta không ở cùng nhau, nhưng con vẫn là con gái của chúng ta."

"Ừm, cho nên bất luận chuyện gì phát sinh, chỉ cần con nguyện ý trở về, cửa cái nhà này vĩnh viễn vì ngươi rộng mở."

Tri Đại Lực đưa tay xoa đầu Lê Bắc Niệm, bàn tay thô ráp to lớn có ấm áp truyền đến, Lê Bắc Niệm cay cay cánh mũi, thiếu chút rơi lệ.

"Cha nuôi mẹ nuôi, lão cha kia của con hình như không thích con liên hệ với mọi người, muốn con cùng các mọi người đoạn tuyệt liên hệ, con không đồng ý, mọi người ngàn vạn nhớ kỹ, nếu như bọn họ có người tới tìm mọi người, không cần xung đột gì với bọn họ, cũng không cần tin tưởng lời nói của bọn họ." Lê Bắc Niệm nhìn ba người, gằn từng chữ,

"Trước khi có họ Lê, con họ Tri."

...

Ở Tri gia ăn cơm trưa, Lê Bắc Niệm sau đó mới rời đi.

Ra khỏi cửa nhà, Lê Bắc Niệm mới lấy di động ra, vừa mở phát hiện có đến mấy cuộc gọi nhờ.

Tất cả đều là số nhà riêng Lê Gia!

Không cần nghĩ nhiều, hẳn là Lê Hạo Nhiên hoặc là Phương Tri Lễ tìm cô.

Nếu để bọn họ biết cô ra ngoài là đến nhà Tri Đại Lực, có thể sẽ bị tức chết.

Đội mũ lưỡi trai che đi một đầu tóc đen, trên người Lê Bắc Niệm mặc một bộ quần áo màu đen bình thường không đáng chú ý.

Ngõ nhỏ nhà họ Tri ở cách khá xa Lê gia, lúc này vì sốt ruột Lê Bắc Niệm dùng bốn mươi đồng bắt xe, giờ trong túi chỉ còn lại hơn một trăm đồng.

Nắm số tiền còn lại trong tay, Lê Bắc Niệm không chút do dự, trực tiếp đi đến ga tàu điện ngầm gần đây.

Đi hai chuyến tàu điện Lê Bắc Niệm tra một lát, lại đi thêm một chuyến xe buýt nữa mới có thể đến nơi.

Chân đứng lâu bị mỏi, thời tiết lại nóng, Lê Bắc Niệm kìm nén khó chịu trong người cúi đầu nhìn hướng dẫn, đi đến trạm xe buýt.

Phía sau đột nhiên huyền ảo, Lê Bắc Niệm vẫn chưa chú ý đến, đột nhiên tiếng chân dồn dập đến càng gần, Lê Bắc Niệm không đề phòng, bị người phía sau mạnh mẽ đụng trúng.

"Lạch cạch "

Điện thoại trong tay rơi xuống, có mảnh vụn thủy tinh bắn lên trên quần, Lê Bắc Niệm giật mình, ngẩng đầu liền nhìn người thoáng qua trước mặt.

Đó là một nam nhân trên dưới hai ba mươi tuổi, mặc một cái áo đen rộng rãi đội theo một cái mũ lưỡi trai, thờ hồn hèn quay đầu nhìn cô, trong tay cầm một cái ví tiền màu đen, thể nhưng chỉ là nhìn thoáng qua cô, người kia liền chạy xa.

Lê Bắc Niệm cúi xuống nhặt điện thoại lên, liếc thấy màn hình phía trước đã biến thành mạng nhện.

Hồng!

Đây là chiếc điện thoại kiểu mới nhất Lê Hạo Nhiên mua cho cô, giá trị gần một vạn đồng.

Hỏa khí bị đè nén nửa ngày cuối cùng bộc phát, không gì ngăn cản được.

"Dừng lại!" Lê Bắc Niệm gầm lên, bước chân bỗng nhiên vọt tới, cả người như mũi tên thoát khỏi dây cung, âm vang bay vọt đến.

Người kia vội vàng không kịp chuẩn bị dưới chân lao đảo một cái, thiếu chút ngã xuống.

Quay đầu nhìn về phía người giống như phát điên đang xông đến, thảm máng: "Mẹ nó thật là xui xẻo!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Vội vàng không kịp chuẩn bị bị đẩy ngã

Bước chân người đàn ông nhanh chóng đổi hướng, quay người chạy về phía ít người.

Lê Bắc Niệm bước chân cũng không chậm trễ đuổi theo, quát:

"Anh đèn điện thoại di động cho tôi!"

Người kia quay đầu nhìn lại, rẽ ngoặt hai ba lần chạy vào một ngõ nhỏ, Lê Bắc Niệm cười lạnh một tiếng, túm lấy thùng rác công cộng bên cạnh ném qua, chặn lại đường phía trước.

Người kia bị giật mình, quay người đổi hướng chạy.

Nhưng cô gái đuổi theo phía sau giống như ác quỷ, chạy đi đâu cũng bám theo được.

Đằng trước đông người chen chúc, hình như đang tổ chức hoạt động gì đó.

Người kia nhắm thẳng hướng vọt đến, lẫn vào trong đám đông.

Lê Bắc Niệm theo vào, nhanh mắt nhìn thấy có một cái giường lò xo.

Chạy đến nhảy lên trên, cả người bay về phía trước.

Bên dưới mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc hô lên, ánh mắt tập trung vào chuyển động của cô.

Lê Bắc Niệm không để ý đến, đảo mắt đã nhìn thấy bóng dáng người kia.

Người kia cũng nhìn thấy được Lê Bắc Niệm, mặt lộ vẻ kinh hãi, chạy càng nhanh, hai ba bước đã xuyên qua đám người phía trước.

Lê Bắc Niệm thân hình vững vàng rơi xuống đất, theo sát phía sau hét lớn:

"Không được chạy, bồi thường tiền!"

Thật tình cô không hề biết, phía sau xô xao nghị luận, "Trời ạ, đó là ai!"

"Ta kháo, Thiên Duyệt vì tí lệ người xem thật sự là càng ngày càng liều mạng!"

"Đây cũng là diễn viên của Thiên Duyệt sao? Lợi hại!"

...

Lê Bắc Niệm dường như không nghe thấy, liếc mắt nhìn phía trước lại có thêm cái giường lò xo nhanh chóng quyết định chạy đến nhảy lên, cả người tung về phía trước, một cước đá vào người đang trốn kia.

"A!"

Người kia cả người rơi trên mặt đất, kêu đau một tiếng, mặt đất bụi mù bay lên bốn phía.

"Ba "

Lê Bắc Niệm cũng đáp xuống đất, đầu gối, khuỷu tay bị mài đến nóng rát, đau đến nhắm mắt.

Nhìn đến người kia lại muốn chạy, lập tức nhanh tay lẹ mắt nắm chặt chân anh ta, Lê Bắc Niệm chặn anh ta lại, người kia sao có thể bị cô níu, quay người muốn đánh cô.

"Mẹ nó còn liều mạng như vậy, mày rút cuộc là ai!" Người đàn ông kia tức giận hộc hển thở, một quyền vung lên.

Lê Bắc Niệm khó khăn né người, mũ lại bị người đánh cho rơi ra, mái tóc đen như thác rơi xuống.

Dưới ánh mặt trời, một khuôn mặt trắng nõn bất mất lộ ra.

Kính diễm!

Nhưng còn chưa kịp cảm thụ kính diễm, đã nghe thấy một thanh âm gầm thét đến:

"Đừng rút hư điện thoại di động của tôi còn muốn chạy sao, anh đèn điện thoại di động tôi!"

Người đàn ông còn đang muốn nói chuyện, phía xa tiếng còi cảnh sát đã vang lên.

Người đàn ông biến sắc, đẩy Lê Bắc Niệm ra, ném mấy cái ví tiền màu đen vào người cô, quát lên:

"Bồi thường cho cô, cầm đi!"

Lê Bắc Niệm không chuẩn bị bị đẩy ngã, khuỷu tay lại một lần nữa truyền đến đau nhức khiến cô hít mạnh.

Nhặt lên mấy cái ví dưới đất lên, còn chưa kịp xem xét đã bị mấy người cảnh sát vây lại.

Nhìn mấy cái ví trong tay, Lê Bắc Niệm cảm thấy mình đừng nhằm chuyện gì không nên đừng rồi.

Nghe tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Lê Bắc Niệm ngẩng đầu nhìn chú cảnh sát, xấu hổ cười cười.

-

Trụ sở cảnh sát---

"A, thật không liên quan gì đến cháu!"

Lê Bắc Niệm giải thích lần thứ N, môi đã muốn rách ra, nói:

"Cháu đều nói với mọi người thật nhiều lần, cháu chỉ là trùng hợp bị người kia đụng rút hư điện thoại di động, con đuổi theo tìm anh ta đòi bồi thường tiền mà thôi a a a!"

Cảnh sát thúc thúc thờ ơ, nói: "Tên tuổi, địa chỉ, thẻ căn cước."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chú Tịch, Hầy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nói cha mẹ cô không có nhà

"Cháu..."

Lê Bắc Niệm còn chưa nói xong, liền nghe người phụ nữ bên cạnh, hùng hùng hổ hổ cắt ngang:

"Cô còn giả bộ, tôi nhìn thấy kẻ trộm, chính là cô! Tuổi còn nhỏ đã làm chuyện thương thiên hại lý cỡ này, ăn trộm quen thói, lâu dần không thể nào thoát ra được.!"

Lê Bắc Niệm muốn điên rồi, giận dữ hét lên:

"Tôi nói không phải chính là không phải!"

Người phụ nữ kia bị hét lên càng tức, nói:

"Dám trộm còn không dám thừa nhận đúng không, con gái của tôi lớn cũng tầm tuổi cô, bây giờ còn đang học đại học, là đứa trẻ ngoan ngoãn, chả biết gia đình như thế nào mới dạy được đứa con gái không có tiền đồ như vậy.!"

"Lại nói một lần cuối, đưa số điện thoại người nhà báo ra, gọi người nhà người phối hợp điều tra."

Người cảnh sát phớt trách chuyện này nói nhỏ với Lê Bắc Niệm, "Nếu như cô không chịu nói, cũng chỉ có thể ở chỗ này ngồi mấy ngày."

Lê Bắc Niệm làm sao biết số điện thoại gì a!

Cô đối với mấy con số không mặn cảm, đời trước đời này duy nhất nhớ chỉ có một dãy số điện thoại.

Đời trước là chồng cô, là vị hôn phu sau khi sống lại một đời còn chưa gặp mặt, Mục Đông Lâm.

Nhưng là sao có thể gọi?

Không nói Mục Đông Lâm có thể không đến, mà đem chuyện này nói cho Mục gia, thanh danh Lê Bắc Niệm tự nhiên bị hủy hoại không còn gì.

Chẳng có một gia đình nào có thể tiếp nhận cô con dâu bị đưa vào đồn cảnh sát.

Lê Bắc Niệm còn chưa có nghĩ đến một cái sách lược vẹn toàn trả thù Mục Đông Lâm, lúc này nếu như còn đem thanh danh của mình hủy, thì không còn cơ hội làm gì hết.

Nhắm mắt trầm tư một chút, Lê Bắc Niệm đem điện thoại bị vỡ thành mạng nhện móc ra.

Có chút khó nhìn, thế nhưng là cao cấp chính là cáo cấp, màn hình vỡ thành dạng này còn có thể cảm ứng.

Ấn mở thông tin lưu lại, ấn mở số điện thoại Lê gia, đưa tới trước cảnh sát.

Lê Tuyết Tinh hôm nay không có lớp, vừa mới về đến nhà, liền nghe về điện thoại trong nhà vang lên.

Nhìn cũng không nhìn liền nhắc máy, nói: "Uy, Xin chào."

"Xin chào, xin hỏi là nhà Lê Bắc Niệm sao?"

Nghe được là tìm Lê Bắc Niệm, Lê Tuyết tinh đã cảm thấy không muốn tiếp nữa, tức giận nói: "Ông tìm cô ta có chuyện gì không?"

"Tôi bên này là văn phòng cảnh sát phân cục XX, Lê tiểu thư dính líu đến một vụ án ăn cắp bị chúng tôi tạm thời giữ lại, phiền mời người nhà tới cục cảnh sát một chuyến."

Nghe nói như thế, Lê Tuyết Tinh con mắt sáng bóng, nói:

"Cái gì? Lê Bắc Niệm vào cục cảnh sát rồi? A là cái nào cục?"

Bên kia báo địa chỉ, Lê Tuyết Tinh cúp điện thoại xong, đột nhiên cười to nói,

"Quả nhiên chó không bỏ được ăn Shit, không được, mình muốn gọi điện thoại cho ba ba biết."

Nhưng ngón tay vừa ấn xuống, lập tức liền nghĩ đến thái độ mấy ngày qua của Lê Hạo Nhiên với Lê Bắc Niệm.

Trong lòng khó chịu, suy nghĩ một chút vẫn là gọi cho mẹ mình.

Phương Tri Lễ nhận được điện thoại lúc đang ở trong nhà một người bạn đánh bài, nghe nói như thế, kinh ngạc nói: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật!" Lê Tuyết Tinh trên mặt vui muôn nở hoa.

Phương Tri Lễ cười, nhưng là rất nhanh thu lại, nói:

"Con gọi điện thoại cho Mục gia, để Mục gia cho người đi bảo lãnh cô ta, nói cha mẹ con không ở nhà."

Lê Tuyết Tinh kinh hãi, trừng to mắt tim đập rộn lên.

Đúng, mặc kệ Mục gia có cho người đi hay không, dù sao chuyện này bọn họ sẽ biết!

Nghĩ đến rất có thể tạo thành hậu quả, Lê Tuyết Tinh hưng phấn cười lớn một tiếng, nói:

"Lập tức gọi!"

"Nhớ kỹ, cha mẹ con không ở nhà, lúc ba ba con hỏi tới, con cũng đừng nói là mẹ nói, cứ nói con không hiểu chuyện, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tôi đến đón cô ấy

"Ủm ân, con hiểu!"

Lê Tuyết Tinh cúp máy tìm trong danh bạ số điện thoại nhà riêng Mục gia gọi đến.

Lê Bắc Niệm ngồi ở trong bất cảnh sát đã một giờ, trước mặt cái người phụ nữ kia còn thao thao bất tuyệt hùng hùng hổ hổ:

"Cô gái nhỏ này, tôi nói như vậy đều muốn tốt cho cô, cô xem cô đáng đáp đẹp mắt như vậy, có tay có chân thân thủ lại tốt, nếu là vì quốc gia vì xã hội có thể làm ra chút điểm công hiến..."

"Tốt nhất bà đứng nói nữa, ồn ào quá, " Lê Bắc Niệm phiền, "Bà cả ngày lải nhải chính là công hiến cho quốc gia?"

"Ha ha, tôi tốt xấu còn nuôi dưỡng được một đóa hoa cho tổ quốc, con gái tôi là đứa bé được nuôi dưỡng tốt, ở trường học rất lợi hại, về sau còn có thể trở thành đại minh tinh!"

Người phụ nữ dương dương đắc ý, "Chỗ nào giống cô, tuổi còn nhỏ liền học người làm chuyện cặn bã!"

"Vâng, bà vĩ đại, bà lợi hại, nhưng bà là lão nhân cặn bã nha."

Người phụ nữ kia nghe xong, phát hỏa, nói: "Cô mới là cặn bã, cô là một tên trộm cắp!"

"Tôi nói tôi không phải kẻ cắp."

"Tôi đã thấy được cô còn không thừa nhận!"

Lê Bắc Niệm giật giật môi, nói: "Vậy nếu như điều tra ra thật không phải là tôi, bà định thế nào?"

"Có thể thế nào!" Người phụ nữ khí thế thẳng thắn, "Chính là cô, không nhầm được! Quần áo màu đen mũ đen!"

"Kia cấp là nam hay nữ?"

"Nữ, chính là cô!"

Lê Bắc Niệm cho nàng một cái liếc mắt, nói: "Đơn giản không thể nói lý!"

Chỉ là trong lúc vô tình, liền liếc thấy người cảnh sát trước mặt ánh mắt nhìn thẳng, hình như có dò xét, tiếp đó đứng lên, nói: "Xin hỏi anh đến tìm ai?"

Tiếng bước chân rất nhỏ tới gần, Lê Bắc Niệm thân thể phút chốc cứng ngắc.

"Lê Bắc Niệm"

Ba chữ đơn giản, tiếng nói hơi trầm còn có quen thuộc ngữ điệu, quen thuộc lạnh lùng.

Lê Bắc Niệm cứng ngắt thân thể, cơ hồ có thể tưởng tượng đến anh ta hiện tại có biểu tình gì.

Tựa hồ chính là bộ dáng đối với hết thảy mọi chuyện đều cũng không thêm để ý, tất nhiên là với người nào cũng hồ hững mà xa lánh như vậy.

"Lê Bắc Niệm?" Cảnh sát có chút không dám tin tưởng, hỏi: "Anh là như thế nào với Lê Bắc Niệm?"

Mục Đông Lâm ánh mắt không thay đổi, hồ hững nhìn người cảnh sát, nói: "Có quan trọng không?"

Lê Bắc Niệm vừa quay đầu, một chút, đã nhìn thấy thân ảnh trong kí ức kia.

Cao lớn, thẳng tắp.

Áo mũ chỉnh tề, phong độ nhẹ nhàng, tướng mạo đường đường.

Khuôn mặt cũng không thay đổi, cùng khí tràng quanh thân hồ hững lạnh lùng, khiến người khoác khó mà tới gần.

Mục Đông Lâm

Là Mục Đông Lâm a...

Lê Bắc Niệm bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Không quan trọng."

Là quan hệ như thế nào, đương nhiên không quan trọng.

"Mục tiên sinh?"

Một thanh âm ngạc nhiên từ phía sau vang lên.

Vị cảnh sát kia quay đầu hỏi: "Thảm đội, anh biết người này?"

Thảm đội đi tới, rặng rờ cười, nói: "Đương nhiên nhận biết, OPS Mục Đông Lâm tiên sinh."

Nghe được danh xưng này, trong cục cảnh sát cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn lại, ánh mắt không hẹn mà cùng rơi xuống trên người Mục Đông Lâm.

Mục Đông Lâm mặt không biểu tình, nói: "Tôi đến mang cô ấy đi."

Chỉ một Lê Bắc Niệm nho nhỏ, dường như chỉ là một cái nghiệm vụ cần phải hoàn thành.

Người phụ nữ kia nghe, lập tức tiến tới góp mặt, nói: "Vị tiên sinh này, cô bé này cậu cần phải quản tốt, về sau không thể như vậy được a, tay chân không sạch sẽ!"

Thảm đội nhìn thấy, nhú nhú mày, nhìn về phía người cảnh sát phụ trách, nói:

"Vị này phạm vào chuyện gì?"

Cảnh sát kia đem sự tình tóm tắt, Mục Đông Lâm lông mày hung hăng nhăn lại, dường như khinh miệt, dường như xem thường nhìn Lê Bắc Niệm.

Lê Bắc Niệm tim cứng lại, cười lạnh một tiếng: "Không phải nói có camera giám sát kiểm tra lại sao, ghi hình đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cười 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Quân chế rồi

"Quân chế rồi cũng là một kết quả, ăn trộm chính là ăn trộm!"

Người phụ nữ kia không thuận theo không ngăn trở, một đôi mắt lại nhìn Mục Đông Lâm không thôi.

Mang theo dò xét, mang theo kinh diễm.

Về mặt Mục Đông Lâm như thường, chỉ khi không có người như vậy.

"Quản chế... Tôi đi xem!"

Người nọ xoay người đi, người phụ nữ kia vẫn nhìn chăm chăm Mục Đông Lâm như cũ, hỏi: "Chàng trai, cậu là người nào của cô bé này?"

Mục Đông Lâm lại như không nghe thấy, liếc mắt nhìn Lê Bắc Niệm, chán ghét trào phúng nói: "Mặt thật dài."

Trái tim Lê Bắc Niệm hung hăng bị nhéo lại một chỗ, khó chịu, ảm ức.

Người này, cảm thấy mặt mặt sao?

Anh luôn là như vậy, cao cao tại thượng, thái độ tự cao tự đại.

Đối với người vợ là cô này, cũng không quan tâm chút nào.

Trưởng bối để anh cười, anh liền cười.

Chỉ là, sau khi cười về, cũng không coi cô là vợ, mà là một vật trang trí di động.

Nhìn chăm chăm khuôn mặt của Mục Đông Lâm quen thuộc đến tận xương tủy hiện ra, Lê Bắc Niệm cười lạnh một tiếng: "Không cho anh một cơ hội lộ mặt, người ta còn tưởng rằng vợ tương lai của Mục Đông Lâm là kẻ tốt lành gì."

Người phụ nữ kia cả kinh, nói: "Thì ra hai người là vị hôn phu vị hôn thê nha, chàng trai ánh mắt cậu bị sao vậy, vừa ý tên trộm như thế này?"

"Đúng vậy, có vài người mắt bị mù thật." Lê Bắc Niệm phụ họa, thấy mặt Mục Đông Lâm càng âm trầm, độ cong khóe môi mở lớn hơn một chút, chậm rãi nói: "Nhưng mà, số mệnh thì phải nhận, anh nói xem, vị hôn phu?"

Mục Đông Lâm hơi lườm, nụ cười châm chọc bên môi Lê Bắc Niệm, đôi mắt sâu thẳm.

Ở trên gia yến mấy ngày trước, Mục Đông Lâm gặp cô mấy lần.

Lúc nhìn thấy mình, cô gái này mắt cũng tròn cả lên rồi.

Mong chờ chạy tới thái độ cẩn thận lấy lòng nói chuyện với mình, tự giới thiệu: "Em chính là Lê Bắc Niệm, vị hôn thê của anh, sau này chúng ta có thể qua lại bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn một chút."

"Anh Đông Lâm, anh thật đẹp trai, em cảm thấy có thể gả cho anh thật sự quá hạnh phúc!"

"Tuy rằng bây giờ em vẫn chưa xứng với anh, nhưng em sẽ cố gắng."

...

Nhưng thời gian ngắn ngủi mấy ngày, thái độ cẩn thận lấy lòng từng li từng tí trước đây hoàn toàn không thấy.

Không biết có phải ảo giác của Mục Đông Lâm hay không, vậy mà lại cảm thấy cô gái này trở nên thành thực hơn so với mấy ngày hôm trước một ít.

Rõ ràng vẫn là gương mặt này, ngay cả trang điểm cũng không thay đổi, mặt ngược lên trời, ngay cả quần áo cũng là áo dài quần dài màu đen quê mùa muốn chết, cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều so với lần trước.

Có lẽ là vì quần áo.

Mục Đông Lâm không mở mắt, không nhìn cô nữa, cũng không nói chuyện.

Thậm đội nhìn thấy, không nhận được nhìn Lê Bắc Niệm nhiều hơn.

Đã sớm nghe nói vị hôn thê đính hôn từ nhỏ của Mục Đông Lâm đã trở về, không ngờ, lại có thể là cô.

"Quản chế rồi, Mục tiên sinh."

Giọng nói của người kia truyền đến, người phụ nữ kia nhanh chóng đi tới, nói: "Tôi đã nói nhìn hay không nhìn đều giống nhau, sao lại..."

Mục Đông Lâm cũng đi tới, liếc một cái.

Một bóng đen lén lút đi theo đằng sau một người đàn ông, quần đen áo đen mũ đen, dễ dàng có thể bắt được trên tay nắm cửa trên xe buýt, người cao ít nhất một mét tám trở lên, hơn nửa thân hình cao lớn cường tráng, rõ ràng chính là một người đàn ông!

Một hình ảnh trong đó, là một màn Lê Bắc Niệm đuổi chạy theo người đàn ông kia.

Lời người phụ nữ kia đang nói liền bị mắc kẹt ở cổ họng, nhìn Lê Bắc Niệm đứng ở đằng xa một chút.

Hoá ra nha đầu kia chẳng những không phải kẻ trộm, mà còn là một người bắt trộm?

Lê Bắc Niệm nhìn thấy biểu cảm đó của bọn họ, xa xa cười lạnh một tiếng với bọn họ, nói: "Tôi có thể đi được chưa? "

Chỉ là, vẫn không nhận được câu trả lời gì, Lê Bắc Niệm tự động xoay người, cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chử Tịch, Hỷ Dê Dặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ngu ngốc

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, ánh mặt trời nóng rực.

Dưới ánh mặt trời màu vàng kim, một chiếc Bingley đen bóng xa hoa dừng ở cửa đồn cảnh sát đặc biệt gây chú ý.

Vẫn là chiếc xe này, Mục Đông Lâm đã đi nhiều năm.

Đời trước Lê Bắc Niệm nghĩ anh ta là người nhớ bạn cũ, nên mới luôn đi chiếc xe này.

Ý nghĩ như vậy khiến Lê Bắc Niệm may mắn, đã nhiều năm đi qua, đều từ xa nhìn anh nói không chừng anh có thể ngoảnh đầu lại, thấy trong nhà vẫn còn một người vợ như vậy.

Về sau mới biết, thì ra chỉ là bởi vì xe này là Lâm Khả Nhu tặng.

Cầm lấy cái mũ đội lên trên đầu, Lê Bắc Niệm bước xuống bậc thang, cúi đầu bước nhanh đi xuống.

"Đứng lại. "

Một giọng nói nam, khiến lưng Lê Bắc Niệm cứng đờ.

Tiếng bước chân quen thuộc từ đằng sau đến gần, có một bóng đen cao to bao phủ bóng mình trên mặt đất, trùng điệp xe lẫn vào nhau, như chỉ là một người.

Lê Bắc Niệm nhìn bóng dài trên mặt đất, trong chốc lát có chút hoảng.

"Chuyện như ngày hôm nay, tốt nhất không nên phát sinh lần thứ hai. "

Giọng nói lạnh lùng vô tình, mang theo khí lạnh thấu xương.

Lê Bắc Niệm hoàn hồn một cái, giương mắt, đã nhìn thấy gương mặt sau lưng.

Tuyệt điểm, tinh xảo, không có bất kỳ biểu cảm gì, khắp người như bị một tường băng ngăn cách, đặt hẳn hoàn mỹ ở bên trong, từ chối toàn bộ mọi tiếp cận.

Anh vẫn như vậy.

Năm năm, không hề thay đổi.

Lê Bắc Niệm kéo kéo môi, lại không nói gì, bước nhanh hơn đi xuống dưới.

Mục Đông Lâm sầm mặt lại, nhìn bóng lưng Lê Bắc Niệm, cảm thấy có chút không đúng.

Cô gái này, hình như có hơi thay đổi.

Chỉ là khi Lê Bắc Niệm đang bước đi, bỗng nhiên quay đầu, hỏi: "Sao anh biết tôi đang ở đây? Ai bảo anh đến?"

Mục Đông Lâm bước từng bước một đi xuống, thờ ơ trào phúng nói: "Chuyện này cô nên đi hỏi người nhà của cô. "

Người nhà?

Lê Bắc Niệm hít một cái, lúc này cũng có chút hiểu rõ.

Người như Lê Hạo Nhiên chữ lợi ngay trên đầu, tin tức như thế nói cho ông ta biết, nhất định ông ta sẽ giận dữ.

Nhưng tuyệt đối không có khả năng báo cáo chuyện mất mặt xấu hổ như vậy cho thông gia tương lai, nếu như nói ra chuyện như vậy, Lê gia mất mặt, Mục gia cũng mất mặt, tổn hại người mà không được lợi gì.

Nhưng, nếu như người vừa mới nghe điện thoại là Phương Tri Lễ hoặc là Lê Tuyết Tinh, vậy khỏi phải bàn cãi nữa.

Suy nghĩ, Mục Đông Lâm đã đi xuống bậc thang, lướt qua cô.

Mục Đông Lâm đã lên xe, Lê Bắc Niệm nhìn thoáng qua, xoay người đi tới trạm tàu Tiêu Chí.

Nhìn bóng lưng Lê Bắc Niệm cao gầy, trong lòng Mục Đông Lâm cảm thấy có chút lạ lạ.

Anh cho rằng, cho dù cô thế nào, đều sẽ tới báo anh đưa cô về.

Nhìn về mặt tình cảm giữa hai nhà Mục Lê, Mục Đông Lâm cũng sẽ không từ chối, đưa cô về chẳng qua cũng là tiện đường mà thôi.

Nhưng ai biết, cô ngay cả mở miệng cũng không, một mình đi thẳng.

Kết quả như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Mục Đông Lâm.

Lạt mềm buộc chặt?

Muốn để chính anh mở miệng, đưa cô về?

Mục Đông Lâm cảm thấy hơi buồn cười, cúi đầu cười lạnh một tiếng, cho xe chạy, đi vượt qua.

Chỉ là tốc độ không nhanh, Mục Đông Lâm nhìn kính chiếu hậu, chờ Lê Bắc Niệm vẫy tay với mình.

Chỉ cần đầu óc không phải bả đậu, người bình thường đều biết đi phương tiện này.

Nhưng, cô gái này thực sự như người đầu óc ngớ ngẩn, quay người lại, lại có thể quẹo vào một con đường nhỏ.

Chỗ giao đường nhỏ, bất ngờ nhìn thấy một biển báo.

Cô gái này, vậy mà lại đi tàu điện ngầm??

Mục Đông Lâm nhìn thấu ý đồ của cô, cảm thấy có chút nực cười.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trong lòng lại như ghen một ngọn lửa vô danh.

"Ngu ngốc. "

Mục Đông Lâm khẽ chửi một tiếng, đạp chân ga đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Trò vật đáng yêu như vậy

Lúc Lê Bắc Niệm trở lại Lê gia, tâm tình Lê Tuyết Tinh đang không tệ khẽ cười hừ đi xuống tầng.

Nhìn thấy mặt Lê Bắc Niệm dưới bậc thang, tâm trạng Lê Tuyết Tinh lại càng tốt hơn, cười khẽ một tiếng, nói: "Ai u, đi ra từ đồn cảnh sát nha?"

Lê Bắc Niệm sớm có dự liệu, nhưng nghe nói như thế, ánh mắt càng lạnh, lẳng lặng nhìn cô ta chăm chăm.

Ánh mắt như thế, không mang theo một chút nhiệt độ nào, giống như được tôi luyện từ hàn băng, mang theo thù hận tàn nhẫn.

Lê Tuyết Tinh nào ngờ đón nhận, đáy lòng có chút sợ hãi.

Chốc lát phản ứng kịp, cả giận nói: "Ánh mắt mày như vậy là sao!"

Lê Bắc Niệm thản nhiên dời ánh mắt, không để ý đến cô ta, không nói một lời, đi qua cô ta.

Lúc này Lê Tuyết Tinh cảm thấy mình bị đùa cợt, trong lòng một con tức lên đến tận trời, nghiêng răng duỗi tay nắm lấy đầu vai của cô, tức giận nói: "Thái độ của mày là sao! Không có chút gia giáo nào, lễ phép với chị gái thế nào, mày không biết sao?"

"Buông tay. " Ánh mắt Lê Bắc Niệm âm u lạnh lẽo đón nhận biểu cảm giận dữ của Lê Tuyết Tinh, không có chút nhiệt độ nào.

Con tức bồng chốc càng bị đốt lên, Lê Tuyết Tinh chẳng những không buông, còn đưa chân đạp cô.

Lê Bắc Niệm cười lạnh một tiếng, né người sang một bên, lập tức, xoay chân lại nhẹ nhàng tránh chân cô ta.

Lê Tuyết Tinh phản ứng không kịp nữa, tay buông ra, lập tức trọng tâm cả người, ngã thẳng xuống đất.

"A!" Lê Tuyết Tinh lập tức thét chói tai, tiếng kêu bén nhọn, như muốn xuyên thủng óc nhà.

Nhưng ngay khi Lê Tuyết Tinh cho rằng mình sẽ ngã xuống, cơ thể lại bị giữ giữa không trung.

Tím đập như sấm, trên trán mồ hôi hột chảy xuống, Lê Tuyết Tinh nhìn mặt đất cách đó không xa, chưa tỉnh hồn.

"Chơi vui không?" Giọng nói thân nhiên khoan thai truyền đến, như hàm chứa ý cười, chỉ là trong đó lại có lạnh lùng làm người ta không thể coi thường.

Lê Tuyết Tinh chợt quay đầu đi, liếc mắt, đã nhìn thấy mặt của Lê Bắc Niệm.

Một đôi mắt phượng xinh đẹp của Lê Bắc Niệm hơi nheo lại, ngắm Lê Tuyết Tinh, trong đó hàm chứa trêu tức nồng đậm.

Giống như tìm được một món đồ chơi dễ thương lại chơi vui, mang theo ác ý phá hủy.

Còi báo động trong lòng Lê Tuyết Tinh rung lên, đang nói chuyện, chỉ thấy Lê Bắc Niệm như bóng mây cười yếu ớt, giờ cổ áo cô lên, chợt buông lỏng rồi buông ra.

"A!" Cơ thể đụng xuống sàn gỗ, phát ra một tiếng vang khó chịu.

Lê Tuyết Tinh đau đớn, cau mày cuộn tròn người, nằm trên mặt đất trong chốc lát khó có thể tỉnh lại.

"Ồi chao, thật ngại quá, tay không nắm chặt, rất đau sao?"

Lê Bắc Niệm không mở miệng còn được, vừa mở miệng, Lê Tuyết Tinh chỉ cảm thấy trên dưới toàn thân đều đau đến không nói nên lời, cắn răng găm nhẹ, nói: "Rõ ràng là mày cô ý! Tao sẽ nói cho ba mẹ, mày chết chắc rồi!"

Lê Bắc Niệm phì một tiếng bật cười, nhìn cô ta chậm rãi nói: "Thật ngại quá, đúng là tôi cố ý đấy."

Thái độ thân nhiên như vậy, làm lời Lê Tuyết Tinh đang định nói bị nghẹn lại, vốn dĩ lời nói uy hiếp đã đến mép rồi, lập tức bị ngăn lại ở cổ họng, toàn bộ không nói ra được.

Nụ cười trên mặt Lê Bắc Niệm thoáng thu lại, nhìn cô từng bước một đi xuống bậc thang, mắt phượng xinh đẹp lạnh lùng híp lại, giống như nữ hoàng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Rất nhanh, Lê Bắc Niệm từ trên cao nhìn xuống đứng bên người cô, cười như không cười, nói: "Trò vật đáng yêu như vậy, tốt nhất không nên có lần nữa, nếu không, cũng không phải tay đơn giản như vậy."

"Mày..." Sắc mặt Lê Tuyết Tinh lúc trắng lúc xanh, nhìn người em gái trước mặt, lòng không khỏi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Đừng làm mấy chuyện chuyện trộm gà trộm chó này nữa, mắt mắt!

Lê Bắc Niệm này, quá... quá kiêu ngạo rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Lê Tuyết Tinh bây giờ một chữ cũng không nói ra được.

Lê Bắc Niệm cũng không dừng lại, lấy hòm thuốc từng bước một đi lên cầu thang, cũng không quay đầu lại.

...

Quần thùng một lỗ, phần khuỷu tay của áo cũng đã bị mài hỏng rồi.

Vén quần áo lên, bên dưới trầy da máu đầm đề.

Lê Bắc Niệm tự mình xử lý vết thương một chút, đau đến nhe răng trợn mắt, vừa mới thoa thuốc cho mình, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa dồn dập.

"Đi ra đây!"

Giọng nói của Lê Hạo Nhiên.

Lê Bắc Niệm để quần áo xuống, mở cửa, đập vào mắt là khuôn mặt giận dữ.

Lê Hạo Nhiên đi vào liếc mắt thấy hòm thuốc đặt ở mép giường, vừa liếc nhìn bộ trang phục của Lê Bắc Niệm, giận tím mặt, nói: "Tao không để cho mày ăn no sao? Lại có thể đi trộm đồ, còn biết xấu hổ hay không!"

Nghe vậy, Lê Bắc Niệm đã biết nhất định là Lê Tuyết Tinh đang làm trò quỷ.

Cười một tiếng, nói: "Ông tin tưởng đứa con riêng đó, còn đến hỏi tôi làm gì?"

"Còn dám mạnh miệng! Mất thể diện đến Mục gia rồi, bây giờ người Mục gia hỏi tao, có phải ngược đãi mày không cho mày ăn không, mới khiến mày bắt đấm đi trộm đồ trên đường bị bắt đến đồn cảnh sát, thể diện của tao bị mày làm mất hết rồi!"

"Ông đã khẳng định như vậy, vậy tôi chính là trộm đi." Lê Bắc Niệm nhìn chằm chằm ông ta: "Ngược lại từ trước đến nay ông cũng chưa bao giờ lựa chọn tin tôi, đi ra ngoài đi, Lê tiên sinh."

"Mày..." Con tức dâng trào của Lê Hạo Nhiên như bị một tấm vải trắng đập lại, lập tức bị một tiếng "Lê tiên sinh" này trùm xuống.

"Quên đi, ông cứ ở, tôi đi."

Lê Bắc Niệm quay đầu đi giày, tiếp đó là muốn đi ra.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Lê Hạo Nhiên ngăn cửa.

Bước chân Lê Bắc Niệm ngừng lại, cười như không cười, hỏi: "Tôi nói ông sẽ tin?"

Lê Hạo Nhiên không trả lời, hỏi lại: "Là ai đi lãnh mày ra ngoài?"

"Mục Đông Lâm." Dáng vẻ Lê Bắc Niệm tự nhiên: "Con rể tương lai của ông."

Lê Hạo Nhiên cả kinh: "Sao có thể?"

Mục Đông Lâm ghét Lê Bắc Niệm thế nào?

Sau gia yến đó, ông cụ Mục gia yêu cầu như thế nào, anh ta cũng không đến gặp nó (Lê Bắc Niệm-ND) một lần.

Hôm nay lại có thể đi nộp tiền bảo lãnh nó ra ngoài?

Gặp quỷ rồi?

Lê Bắc Niệm cũng cảm thấy không có khả năng, cười như không cười nói: "Thật ngại quá, sự thật chính là anh ta."

Lê Hạo Nhiên im lặng một cái, mới hỏi: "Anh ta nói như thế nào?"

"Nói tôi làm anh ta mất thể diện."

Tìm Lê Hạo Nhiên như bị nâng lên, sắc mặt càng trầm xuống: "Còn gì nữa không?"

"Không có. "

"Không nói mấy lời như không thích mày?"

"Không có. "

Tìm Lê Hạo Nhiên như được buông lỏng, cảnh cáo nói: "Tốt nhất thành thật một chút cho tao, cho dù như thế nào, sau này mày đều phải gả cho Mục Đông Lâm, muốn có được ngày lành phải tự mình tranh thủ, tao có thể giúp mày tới đây thôi."

Lê Bắc Niệm cảm thấy hơi buồn cười: "Tôi cũng chưa nói tôi muốn gả."

"Việc này không phải mày nói là được." Lê Hạo Nhiên thờ ơ nhìn cô, giống như không phải đang nhìn một đứa con gái, mà là đang nhìn một công cụ: "Ông nội mày lớn tuổi như vậy rồi, sắp xếp cho mày hôn sự như vậy không dễ dàng, mày không biết trân trọng, lãng phí cũng không phải lãng phí tâm huyết của tao."

Lê Bắc Niệm im lặng, lời này của Lê Hạo Nhiên, bên trong đó.

Cô có thể không quan tâm Lê Hạo Nhiên nghĩ như thế nào, nhưng cô không thể không quan tâm ông nội.

"Từ hôm nay mày ở nhà đợi thật tốt, không được đi ra ngoài, chuẩn bị thi đại học thật tốt." Lê Hạo Nhiên mặt lạnh: "Sau này muốn thứ gì, cứ nói, đừng làm mấy chuyện trộm gà trộm chó này nữa, mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Cưới 99 Ngày: Chủ Tịch, Hãy Dè Dặt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.